

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEBROKEN STAALKABEL

N° 2408

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De gebroken Staalkabel

HOOFDSTUK I

DE POLITIE ONDERNEEMT EEN RAZZIA

Montmartre is niet meer, wat het geweest is, een waarheid, die erkend moet worden door allen, die niet al te jong meer zijn en het Parijs van tien, twintig jaren vóór de laatste oorlog gekend hebben.

Ook dit bolwerk van romantiek, dat men onneembaar achtte, is tenslotte gevallen onder de mokerende slagen van de moderne tijd, die niets ontziet. Verdwenen zijn verreweg de meeste kleine, gezellige cafétjes, menigmaal langs een

der reusachtige trappen gelegen, die van de benedenstad voeren tot op de top van de historische Heuvel; waar de heren studenten, aankomende kunstenaars of wie er zich voor uitgaven, gezeten waren naast hunne vriendinnetjes, de Mimi's, de Toto's, de Zizi's van die tijd. Verdwenen zijn ook veel van de grappige, kleine, oude huisjes, die op duiventillen leken en zich als door een wonder van evenwicht staande, of beter gezegd hangende wisten te houden tegen

de hellingen van de befaamde Butte. Verdwenen zijn, met de huisjes, ook de kronkelende, schaduwrijke straatjes, nu eens opwaarts stijgend, dan weer dalend, voerend langs oude kloostermuren, dicht met klimop begroeid, waar nog nauwelijks veertig jaren geleden een stilte kon heersen als van een rustig dorp, terwijl daar beneden in het Parijs van het « Louvre », de « Printemps » en de « Bon Marché » het leven raasde en kolkte.

Wel zijn er nog enkele kleine cafétjes van een voorgewende artisticeit, maar het is namaak, het is humbug, klatergoud, alleen bestemd voor de domme vreemdelingen, die er in kudden worden langs gevoerd door grijnslachende gidsen en die in ernst geloven, nog iets te zien van de oude romantiek. Zelfs de dievenkelders worden nagemaakt en zijn bevolkt met werkloze acteurs, die er niet zonder talent de bloeddorstige straatrover en hartstochtelijke apache-meid spelen, tot aangenaam vermaak en griezeling van de toerist, die dat alles voor echt houdt en er thuis wonderen weet van te verhalen.

Eén instelling bestaat er te Parijs, die echter nauwkeurig weet wat écht is en wat nagemaakt is en zij moet dat wel weten, het is de politie.

Haar beambten laten zich maar zelden voor de gek houden en gaan de nagemaakte dievenkelders met een lachje en een minachtend schouderophalen voorbij. Zij weten wel, waar de echte heren boeven nog bijeen plegen te komen, zonder dat die wetenschap haar echter steeds de zo begeerde vruchten in de schoot werpt. Want de echte drankholen en plaatsen van bijeenkomst der apachen bezitten geheime uitgangen, waarlangs het gemakkelijk is bijtijds te ontkomen, ingeval de politie het weer eens in het hoofd krijgt een van die invallen, die in het Frans raffle, of met een Italiaans woord razzia heten, te ondernemen en die ten doel hebben, in een enkele haal van het net zoveel mogelijk beruchte, verdachte en gesignaleerde boeven in handen te krijgen.

De waarheid gebiedt echter te zeggen, dat zelfs de politie niet alles kent

en niet alles weet, en dat er ook te Parijs nog vrij wat geheime dievenholen zijn, waarvan de autoriteiten wel het bestaan vermoeden, maar die zij nimmer nooit hebben kunnen ontdekken.

De Avenue Janot is een niet heel lange straat, die zeker de naam Avenue niet verdient en die in een bijna volkomen halve cirkel loopt van het beneden- tot het boveneinde van de Rue Girardot. Juist in het midden en aan de binnenzijde van die halve cirkel strekt zich uit, wat men een zijstraat zou kunnen noemen, die echter niet doorloopt tot aan de Rue Girardot en die men dus met de naam van sloop zou mogen betitelen, als die steeg daartoe maar smal genoeg was.

Deze enigszins droge uiteenzetting was noodzakelijk, om een goed inzicht te geven aangaande hetgeen in de volgende hoofdstukken beschreven zal worden.

Welnu, in de gehele buurt van de Boulevard de Clichy tot aan de Sacré Cœur zijn er misschien geen tien mensen, die kennis dragen van het bestaan van een geheim dievenkroegje, juist in het midden van de Boulevard Janot, en twee huizen van de zoëven genoemde en toch naamloze zijstraat af.

Naar het uiterlijk is het een gewoon café, zoals men er daar op Montmartre men mag wel zeggen, honderden aantreft, een tamelijk kleine zaal, zand op de vloer, een blinkend onderhoude, zinken toonbank, ronde tafeltjes met koperen randen, voor de ramen en op het kleine terras, een groot zonnenscherm en slechts één kelner die er bleek en moe pleegt uit te zien.

Wie dit café binnenstapt en niet is ingewijd, vermoedt geen ogenblik, dat hij zich hier als het ware bevindt in het voorportaal van de hel, een hel van misdaad, ontucht en verdorvenheid.

Het was omstreeks elf uur in de avond van een zeldzaam fraaie septemberdag, toen de deur van het café geopend werd en een goed gekleed heer binnentrad, wiens leeftijd niet zo spoedig te bepalen viel, maar die zeker over grote lichaamskracht moest beschikken, te oordelen naar de kaarsrechte houding, de

bevelende blik van zijn grijze ogen, de gehele manier, waarop hij liep en zich bewoog.

Hij droeg een donker costuum, blijkbaar afkomstig van een uitstekende kleermaker en had zijn overjas los over de arm geslagen. Hij bleef even staan met de knop van de deur nog in zijn hand en liet vluchtig een onderzoekende blik gaan over de bezoekers, omstreeks twintig in getal, hetgeen wil zeggen, dat het tamelijk vol was in het kroegje van monsieur Lard.

Enige bezoekers hieven het hoofd op, wellicht een weinig verbaasd, dat een zo goed gekleed heer dit schamel café'tje bezocht, doch schonken er verder geen aandacht aan en gingen door met hun spelletje kaart of domino. De nieuw aangekomene scheen al even weinig belang in 'hen te stellen, want hij liep regelrecht op de tapkaas toe, bestelde daar iets en was toen eensklaps uit het gezicht verdwenen, alsof een onzichtbare hand hem door een spleet van de vloer of door een coulisse had weggetrokken.

Toch ging die verdwijning heel natuurlijk in zijn werk; naast het buffet bevond zich een smal deurtje, met matgeleden bovenruiten, waarvan de vaste bezoekers wisten, dat het toegang gaf tot de particuliere vertrekken van monsieur Lard en voorts ook tot een wat hoger gelegen kamer, alleen bestemd voor de vaste vertrouwde bezoekers, die daar afgezonderd hun glas wijn willen drinken en wat te bespreken hadden.

Het was een van die deurtjes, die naar weerskanten kunnen geopend worden en dan door een krachtige veer weer op hun plaats worden gedrukt.

Maar het deurtje had nog een eigenschap, die evenwel maar aan zeer weinigen bekend was. Het kon namelijk door een enkele ruk aan een goed verborgen handgreep onwrikbaar worden vast gezet, evengoed alsof het was afgesloten met een sterk veiligheidsslot.

Op dit ogenblik moest het deurtje aldus hebben gewerkt, want zoals gezegd, de net geklede heer was nergens meer te bespeuren en hij kon alleen langs deze weg het café hebben verlaten. Hij liep verder als iemand, die er volko-

men thuis is, door een niet al te helder verlichte gang, opende aan het einde daarvan een deur, bereikte een stikdonkere binnenplaats, stak die half op de tast over en hield pas stil, toen zijn rechter schoen stuitte tegen een lange, platte steen. Hij wist precies wat hij doen moest, want als hij nog een stap vooruit had gedaan, zou hij waarschijnlijk hals over kop een keldertrap van zeven treden zijn afgeduikeld, die behoren moest bij het laatste huis van de naamloze straat, hierboven aangeduid. Hij liep dat stoepje heel voorzichtig af, totdat hij beneden kwam te staan vlak voor een oude, stevige deur, een echte kelderdeur, in het bovenste paneel voorzien van een vierkant gat, omstreeks een hand breed, en versperd door een tweetal gekruiste ijzeren stangen.

Daarbinnen was het stikdonker, evengoed als daar buiten, en toch moest er iemand binnen zijn, want nadat de bezoeker op een bijzondere wijze heel zacht een paar maal op het hout van de deur had geklopt, werd er op fluisterende toon gevraagd:

— Wie daar ?

— Mister Hunter. Het wachtwoord luidt : « Klok en hamer ! » Ik word verwacht.

Daarbinnen klonk enig gebrom en zonder het minste geknars, zoals men dat toch wel van zulk een oude deur verwacht zou hebben, ging deze open en liet de bezoeker door, die zich zelfs niet ophield om naar de onzichtbare cipier te speuren, maar bijna aanstonds een hoek omsloeg, zich daar wat licht verschafte, door zijn zaklantaarn aan te knippen en bij dat schijnsel, een gang volgde die wel eindeloos scheen. Deze gang nu liep parallel met de zijstraat, die boven de grond doodliep, maar zij was veel langer, want zij reikte tot bijna aan de Rue Janot. Deze gang moest in vroegere eeuwen stellig behoord hebben tot een van de vele kloosters, die men destijds nog in dit gedeelte van Parijs aantrof. Aan het andere uiteinde, bevond zich een zware deur.

De bezoeker was echter blijkbaar waar hij wezen moest, want hij klopte weer op dezelfde eigenaardige wijze op deze la-

ge deur. Een ijzeren schuif boven in die deur werd geopend, een lichtstraal trof de vreemdeling vlak in het gelaat, hij moest nogmaals zijn naam en het wachtwoord opgeven, waarna de deur werd geopend van een vrij ruim vertrek, waar op dat ogenblik een tiental mannen verzameld was, die men liever niet alleen zou ontmoeten op een donker plekje van een der buitenboulevards, en voorts twee vrouwen, waarvan de een in avondtoilet was, de ander daarentegen heel eenvoudig gekleed was in rok en blouse.

Mister Hunter moest daar bekend zijn, want hij nam glimlachend de hoed af, groette links en rechts. Er werd hem een sigaret aangeboden, en hij vlijde zich in een stoel, die hem werd toegeschoven en keek met zijn doordringende, grijze ogen de kring eens rond en begon rustig:

— Daar ben ik weer, dames en heren. Met mijn oren wijd geopend, om naar u te luisteren. Valt er iets te vertellen?

— Niets meer, dan wat u in de kranten ook wel hebt kunnen lezen, Mr. Hunter, zei de fraai geklede vrouw, die dicht bij hem was komen staan. Het belangrijkste is op het ogenblik de moord op Marigny, en ze weten nog niets naders. Och, onze politie... De vrouw had minachtend de schouders opgehaald, maar Hunter zei met een glimlach, die zijn sterke, witte tanden ontblootte:

— Spreek niet al te veel kwaad van de Parijse politie, madame, deze is in menig opzicht even goed als de Londense.

— Vergelijkende studiën gemaakt, soms? vroeg de vrouw enigszins spottend, terwijl ze dicht naast hem ging zitten.

— Misschien wel, antwoordde Hunter langzaam. Maar waar is mijn vriend Laroche? Ik zie hem niet.

Op dit ogenblik liet de schildwacht bij de deur juist een knappe jongeman binnen, bijna een knaap nog, en zeker niet ouder dan achttien of negentien jaar, die onmiddellijk op Hunter toeging, zodra hij hem zag, zijn hand greep, naast hem ging zitten en zei:

— Fijn, dat zij gekomen zijt, maar

was dat niet een beetje gevaarlijk? Gij behoort niet tot de onzen, ik begrijp eigenlijk niet goed, dat gij u in ons midden durft wagen.

— Begrijpt gij dat werkelijk niet? vroeg Hunter, Laroche doordringend ziende.

De jongeman kreeg een kleur, boog even het hoofd en zei toen snel, opnieuw de hand van de Engelsman grijpend:

— Dat had ik niet moeten zeggen. Natuurlijk kunt ge ons vertrouwen, zoals wij het u doen. Gij hebt mij het leven gered en dat zullen wij nooit vergeten.

— Als gij er dan maar nooit meer over praat, zei Hunter glimlachend. Ik heb alleen maar gedaan, wat ieder ander in mijn plaats ook zou gedaan hebben.

— Met gevaar voor zijn eigen leven? Dat geloof ik niet, antwoordde Laroche levendig. Maar laten we nu eens spreken over het plannetje voor overmorgen. Voor Mr. Hunter behoeven wij ons niet te generen, die is hier alleen maar voor « studie » zoals jullie allen weet. Luister nu eens goed. Ik ben vanmiddag het huis nog eens gaan bekijken.

Hij zweeg eensklaps en zijn zacht meisjesgezicht kreeg plotseling een heel andere uitdrukking. Hij kneep zijn ogen half dicht en luisterde blijkbaar met de grootste aandacht, half voorover gebogen, naar een of ander geluid.

— Wat is er? Waarom zwijgt je ineens? vroeg de vrouw in avondtoilet, onwillekeurig fluisterend sprekend.

— Horen jullie niets? vroeg Laroche, bijna onhoorbaar, en zijn hand ging naar de zak van zijn wijde broek. Ik dacht voetstappen te horen...

— Je zult je wel vergist hebben, we zijn voor vanavond compleet, ga nu maar door. Wat heb je ontdekt?

— Het huis ligt aan een dwarsstraat. Er is een tuin achter met een muur er omheen en in die muur is een klein poortje. Van het slot heb ik een afdruck kunnen maken. Overmorgen is de oude man voor zaken op reis en dat zou een goede gelegenheid zijn om... Opnieuw zweeg hij en fluisterde hees:

— Nu heb ik het toch duidelijk ge-

hoord; er is iets gaande, jongens.

Hij had het woord nog niet uitgesproken, of op een deur, recht tegenover die, waardoor Hunter en Laroche zoëven waren binnengetroden, werd met krachtige vuisten gebonsd en een zware stem beval luidkeels:

— In naam der wet, open de deur.

Tegelijk werd er aan de zware kruk gerammeld en aanstonds daarop dreunden de slagen van bijlen of andere hakwerktuigen op het paneel van de deur.

— Verraad, riep Laroche knarsetandend. Een overval, Sauve qui peut, jongens.

Allen waren opgestaan en stormden naar de andere deur, door de cipier reeds opengeworpen. Maar de voorsten hadden nog geen twee stappen in de duistere gang gedaan, of deze werd helder verlicht door een vijf-, zestal electricische zaklampen en de verraste apachen hoorden zich toeroepen:

— Allemaal naar binnen en geen verzet, want wij schieten zonder verdere waarschuwing.

Het volgende ogenblik was de kamer vol blauwe uniformen. Zonder aan verzet te denken, moesten de apachen, in zichzelf vloekend en woeste blikken om zich heen werpend, zich laten boeien en wegvoeren.

Toen de vrouw in avondtoilet werd weggeleid en langs Hunter kwam, die een weinig ter zijde stond, zei zij honend, met schelle, snijdende stem:

— Dat heb je hem netjes geleverd, laffe verrader. Ik heb je nooit vertrouwd.

Hunter werd doodsbleek, deinsde achteruit, alsof hij een klap in het gezicht had gekregen en zei, de vrouw vast aanziende:

— Ik heb die belediging niet verdiend, madame. Ik heb aan deze overval part noch deel.

HOOFDSTUK II

HET EERSTE VERHOOR

De razzia was uitstekend voorbereid. Alles ging heel snel en liep als het ware op rolletjes. De ontwapende apachen werden vlug door de lange gang naar het café gedreven, waar monsieur Lard, die blijkbaar geen tijd had gehad om het troepje per telefoon te waarschuwen, bewaakt werd door twee stoere agenten.

Men had alle bezoekers uit het café verjaagd en op een veilige afstand daarvan stond de overvalwagen klaar. Voor de arrestanten was het natuurlijk zo duidelijk als de dag, dat de politie, hetzij bij toeval, hetzij door verraad, het bestaan van de verbindingsgang te weten was gekomen, waar de bandieten vergaderden en men had handig het net over hen toegeslagen.

Allen, onder wie ook Mr. Hunter, werden met vlugge, hoewel niet zeer zachtzinnige handen in de politieauto geduwd, die dadelijk wegreed naar het politiebureau, alwaar men reeds alles voor

hun ontvangst in gereedheid had gebracht.

De Commissaris van Politie, Renard, zat tenminste al achter zijn schrijftafel in de ruime zaal, waar de arrestanten hun eerste verhoor zouden ondergaan.

Men dreef de bandieten als een kudde schapen naar die zaal, waar zij nu stonden, met de handen geboeid, zwijgend en nors voor zich uit staand, terwijl menige blik naar de Engelsman ging, een blik vol wrok en haat.

Commissaris Renard leunde achterover in zijn stoel, keek de gezichten eens langs en begon toen:

— Zo, dat is een vrij goede vangst: ik zie hier menig bekend gezicht, zou ik zeggen. Jij ook al weer, Laroche? Dus geen verbetering te zien? En moet ik jou ook weer in deze kamer aantreffen, Adèle Mollard? Ik zou wel eens willen weten...

Hij zweeg en staarde verbaasd naar de Engelsman, die eveneens geboeid en met een zonderlinge glimlach op het gelaat een weinig van de anderen verwijderd stond. Van hem keek hij naar de inspecteur, die de overval geleid had, met de vraag:

— Wie is die man? Was die er bij?

— Jawel, Commissaris, antwoordde Inspecteur Futois. Maar ik geloof niet, dat hij eigenlijk bij hen hoort. Hij is ook geen Fransman.

De Commissaris fronste even de wenkbrauwen en vroeg toen kortaf aan Hunter:

— Wie bent u? Hoe kwam u daar?

— Wel, ik bracht daar een bezoek, mijnheer, antwoordde Hunter eenvoudig. Ik had het voorrecht, een poos geleden een van die heren het leven te redden, en zij namen mij in hun midden op, toen zij zagen, dat zij dat zonder bezwaar konden doen.

— Ja, dat is wel gebleken, liet de schelle stem van Adèle Mollard zich horen. Je hebt ons verraden, ellendeling.

— Spreek niet, voor je wat gevraagd wordt, beval de commissaris. Wie was de man, die u redde?

— Dat was ik, riep Laroche uit, naar voren tredend, en hij spreekt de waarheid. Hij heeft niets met ons te maken. Hij is een Engelsman en hij zegt, dat hij veel belang stelt in... in ons soort mensen.

— Maar intussen hebben we hem dan toch maar vertrouwd en dingen verteld, die niet bekend mochten worden, riep de vrouw woest.

— Wanneer ik nog eenmaal jouw stem hoor, Adèle Mollard, zal ik je laten verwijderen, riep Renard met stemverheffing. Is het waar, wat Laroche daar zei?

Er klonk een toestemmend gebrom onder de arrestanten, en de vrouw met de witte blouse zei luid:

— Wat Laroche zei is de waarheid. Hij hoort niet bij ons. Hij heeft zich alleen maar ingedrongen, hij zal wel een spion zijn.

De commissaris nam nog eens een voor een de gezichten op van de gevatte boeven en beval toen kortaf:

— Doe hem de boeien af. Hoe is uw naam, mijnheer?

— James Hunter, uit Londen. Ik kwam hier louter bij toeval te Parijs. Veertien dagen geleden liep ik toevallig over de Pont Neuf, woonde in de verte een gevecht bij tussen die jongeman daar en een ander, die de vlucht heeft kunnen nemen en was er getuige van, hoe hij bewusteloos geslagen werd en toen over de brugleuning in de Seine werd geworpen. Ik dook hem na en kon hem boven brengen, nog steeds bewusteloos. Ik heb hem toen bijgebracht en verzorgd en dat is alles.

— Maar je kent intussen onze geheimen, bromde Adèle Mollard binnensmonds. En jij bent het, die ons verkocht heeft.

— Dat is niet waar, zei de commissaris streng. Wij hebben deze man zelfs nooit gezien. Een ander lichtte ons in, laat je dat voldoende zijn. Is het waar, mijnheer Hunter, wat die vrouw zei van zekere geheimen?

— Ten dele. Ik ben op de hoogte van een hunner plannen voor de naaste toekomst, evenals ik het een en ander weet van wat voor u nog een raadsel is gebleven.

— Aha. Dat is prachtig, riep Renard. Gaat u daar zitten en vertelt u ons dan alsjeblieft eens, wat u weet.

— Ik wil met genoegzaam gaan zitten, maar vertellen wat ik weet, doe ik niet, zei Hunter, heel rustig en met een glimlach.

Er ging iets als een zucht van verlichting door de gearresteerden en hier en daar klonk een zenuwachtig lachje.

De commissaris hief met een ruk het hoofd op ten teken van ongeloof en zei nu op gerekte toon:

— Ik heb u zeker verkeerd verstaan. Of u mij. Ik vroeg u, of u ons wilt meedelen, wat gij weet van hun plannen.

— En ik antwoordde: neen mijnheer, dat wil ik niet.

— Maar dat zijt gij verplicht, riep de Commissaris, zich opwindend.

— Dat kan ik niet inzien, luidde het kalme antwoord. En gij zult dat aanstonds met mij eens zijn, mijnheer, ging

Hunter rustig voort. Kijk eens, die mensen hebben mij vertrouwd, en...

— Maar die mensen zijn misdadigers.

— Het is mogelijk, het is zelfs waarschijnlijk, maar dat verandert aan de zaak niets. Het vertrouwen van een misdadiger is voor mij even heilig als dat van een fatsoenlijk man.

— Maar de maatschappij heeft haar eisen, die...

— Ook dat ontken ik niet, mijnheer de commissaris, en in vele gevallen vol-doe ik aan die eisen, maar ditmaal moet ik mijn eigen persoonlijkheid hoger stellen. Bedenk hoe ik mij zou moeten voelen, wanneer ik vanavond voor mijn spiegel zou moeten zeggen: Nu zie je het gelaat van een schurk, van een man, die vertrouwen beloofde met laf verraad. Zeker, ik ken veel van hun geheimen, die ze mij, dom genoeg, hebben toevertrouwd, maar uit mijn mond zult gij ze niet vernemen.

— Bravo, klonk het plotseling luid uit de mond van Jeanne Dufour, de vrouw met de witte blouse.

— Je hebt te zwijgen, snauwde de Commissaris, nu rood van drift. En wat u betreft, mijnheer, ik moet zeggen, dat ik uw houding hoogst zonderling vind.

— Komt de houding van een eerlijk man u zonderling voor?

— Het heeft met eerlijkheid niets te maken.

— Maar dan toch zeker met de eer. Komaan, laten wij er verder geen woorden over vuil maken, Commissaris. Het toeval heeft mij nu tegelijk met deze mannen en vrouwen hier gebracht. Ik redde deze jonge deugniet het leven. Ik heb veel met hem gepraat, hij ging zich als mijn vriend beschouwen, hij bracht mij bij zijn kameraden. Hoe vernederd en ellendig zou ik nu voor hen staan, als ik dat vertrouwen ging belonen met verraad. Wie zij ook zijn mogen, zij vertrouwen mij en dat is voor mij voldoende.

Hunter wendde zich af, als om te tonen, dat hij daarmee, wat hem betrof, het gesprek als geëindigd beschouwde.

Renard scheen even na te denken en zei toen verstoord:

— Ik kan uw standpunt begrijpen,

zonder het echter te waarderen. Aan fijngevoeligheden zijn grenzen, mijnheer. Overigens zal ik u moeten verzoeken hier te blijven, totdat ik de nodige inlichtingen omtrent u heb ingewonnen.

— Natuurlijk hebt gij volkomen vrijheid, om onderzoek naar mijn persoon te doen, mijnheer, antwoordde Hunter koeltjes. Dit is mijn adres te Londen en hier te Parijs heb ik mijn intrek genomen in Hotel de l'Esplanade. Hier hebt u een lijstje van mensen, die mij kennen en zeker wel informaties omtrent mij zullen willen geven.

Hunter noemde de namen van een gemeenteraadslid, van twee kamerleden, van een bekend bankier, van een even bekende actrice en de ogen van de commissaris werden steeds groter en groter tot hij tenslotte enigszins verward stamelde:

— Dat is voldoende, mijnheer. Wij zullen zien, wij zullen aanstonds zien. Zich toen tot de andere arrestanten wendend, zei hij: Jullie zullen wel begrijpen, hoe verheugd ik ben, met deze vangst. Zowat de helft van jullie, heeft nog een appeltje met de politie te schillen, en het schillen van sommige van die appeltjes zal wel een jaar of vijf, zes duren. Maar dat is niet het voor-naamste.

De scherpe zwarte ogen van de Commissaris bleven een ogenblik gericht op Laroche, om zich vervolgens te hechten op de gelaatsstreken van een grote, krachtig gebouwd man, met brede schouders en een stierennek.

Toen gaf hij kortaf het bevel:

— Allemaal wegbrengen, behalve Laroche en Gaston Mirandez. En houdt Adèle Mollard voor mij gereed, ook haar zal ik nog wel nodig hebben.

Onder veel voetgeschuifel en nijdig gebrom werden alle arrestanten weer weggevoerd, nadat hun namen waren opgeschreven, behalve genoemde achterblijvenden, en toen begon de commissaris weer:

— Ziezo, nu zijn we wat meer onder ons. Wel, Laroche en jij, Mirandez, jullie zult zeker wel begrijpen, waar het om gaat.

— Geen flauw begrip, antwoordde Mi-

— Weet je het werkelijk niet?

— O, is het misschien om dat onnozele kraakje in de juwelierswinkel van Pareira? Daar weet ik werkelijk niets van.

Renard haalde ongeduldig de schouders op, trommelde even met de vingers op het blad van zijn schrijftafel, boog zich toen plotseling voorover, naar de grote man, die voor hem stond, en zei toen zeer nadrukkelijk:

— Nu moet je eens goed luisteren, Mirandez. Je weet natuurlijk drommels goed, wat ik bedoel. Het is heel wat ernstigers dan die zaak van Pareira, die we naderhand nog wel zullen opknappen. Het gaat nu om de moord op een zekere Lucien de Marigny, de bankier.

Hij zweeg even, als om de indruk van die woorden op het gelaat van Mirandez waar te nemen, maar dat bleef volkomen onbeweeglijk, zonder enige uitdrukking. Als hij echter naar het gelaat van Laroche had gekeken, dan zou hij daar een korte, zenuwachtige rilling op hebben waargenomen. Maar onmiddellijk daarna stond ook het gelaat van de jonge apache weer strak en onbeweeglijk.

— Komaan, dan zal ik duidelijker moeten zijn, hernam de commissaris met stemverheffing. Monsieur de Marigny is eergisteren vermoord, toen hij per auto op weg was naar zijn buitenverblijf bij Bourbevoie. Men heeft zijn lijk naast zijn vernielde auto gevonden. Misschien zou men nog aan een ongeluk hebben kunnen denken, wanneer niet alles daartegen pleitte: ten eerste de aard zijner verwondingen, ten tweede het feit, dat er een staaldraad gespannen was dwars over de weg, waartegen zijn auto is opgereden, ten derde dat het lijk was uitgeplunderd, van alles beroofd, te beginnen met de portefeuille en te eindigen met alle ringen, zijn dasspeld, en zijn gouden vulpenhouder. Wij hebben onmiddellijk nasporingen gedaan, Mirandez, maar die zijn op niets uitgelopen. Sinds vanmiddag echter heb ik de beschikking gekregen over enige inlichtingen, die in een bepaalde richting wijzen.

Voorlopig zal ik niet verder gaan; ik wil je liever vragen, of je absoluut niets weet van die zaak.

Het bleef een ogenblik volkomen stil in het grote vertrek. Bij de deur stonden twee agenten, onbewogen als standbeelden. Vlak bij de tafel stond Inspecteur Futois en Laroche stond met een agent aan zijn zijde, schijnbaar naar de grond te staren. De griffier zat voor zijn schrijfmachine en wachtte op hetgeen er komen zou.

Geheel afzonderlijk, blijkbaar vergeten, zat Mr. Hunter, die geen enkel woord verloren liet gaan, ofschoon het leek, alsof de hele zaak hem volstrekt geen belang inboezemde.

Het duurde wel een minuut alvorens Mirandez schouderophalend ten antwoord gaf:

— Ik heb met die moord niets te maken. Waarom juist ik? Zijn er aanwijzingen, die u doen denken, dat ik inlichtingen zal kunnen geven? Ik heb er niets mee te maken. Ik was eergisteravond om elf uur heel ergens anders dan bij Bourbevoie.

— Hoe weet jij zo precies, dat het om elf uur gebeurde? vroeg de Commissaris snel.

— Omdat ik in mijn vrije tijd nog wel eens kranten lees, mijnheer de commissaris, antwoordde Mirandez zonder blikken of blozen.

Renard schoof even ongeduldig heen en weer op zijn stoel, scheen even na te denken en vroeg toen:

— Waar was je, eergisteravond?

— In het bos van Fontainebleau.

— Wat deed je daar zo laat?

— Stropen.

— Heeft iemand je gezien?

— Gelukkig niet.

Iemand in het grote vertrek grinnikte en de Commissaris keek nijdig rond, maar alle gezichten stonden strak en effen.

— We zullen onderzoeken, Mirandez, in hoeverre je de waarheid spreekt, begon hij weer. Ik maak je er voorlopig alleen maar op attent, dat Bourbevoie heel dicht bij het bos van Fontainebleau gelegen is. Je bent immers een intiem vriend van Laroche?

— Dat zou ik menen, zei Mirandez, in het minst niet verrast door die plotselinge vraag. Er kwam een heel andere uitdrukking in zijn diep in de kassen liggende ogen, toen hij naar de jongeman keek.

— Was Laroche eergisterenavond bij je op je strooptocht?

Heel even scheen de reus te aarzelen, onder de dreiging van de stekende, onderzoekende ogen, zo vlak bij zich en antwoordde toen:

— Neen, Laroche was niet bij me. Ik was helemaal alleen.

— Wil je me dan eens zeggen, hoe het komt, dat men jullie samen om één uur in de nacht voorbij de kroeg van Leduc te Courbevoie heeft zien komen, waarbij jij Laroche scheen te ondersteunen, die bloedde en een verband om zijn pols had?

Het was als een zweeps slag, geheel onverwacht, die de reus trof en een schichtige uitdrukking in zijn ogen bracht. Toen zei hij op woeste toon:

— Dat is een impertinente leugen. Niemand kan ons hebben gezien. Wij zijn helemaal niet in Courbevoie geweest.

— Komaan, Mirandez, wees verstandiger, raadde de commissaris hem met voorgewende vaderlijkheid aan en zonder zijn ogen van de reus af te houden. Later in de nacht is de doek, waarmee Laroche het bloeden heeft trachten te stelpen, drijfnat van bloed op de weg teruggevonden. Het was een zakdoek, Mirandez. Een zakdoek, met in de hoek de initialen L.d.M. Moet ik je nog zeggen, wat die letters alleen maar kunnen betekenen? Moet ik je nog vragen, hoe Laroche aan die zakdoek kwam?

Weer bleef het tamelijk lang stil in de kamer en toen antwoordde Mirandez nors:

— Er kan wel zoveel zijn gevonden. Die zakdoek is niet van Laroche, en ze hebben ons niet gezien ook.

— Vier getuigen verklaren het tegendeel. De jachttopziener van het kasteel onder meer, en misschien zouden ze jullie wel ondervraagd hebben ook, als jullie maar niet zo'n haast hadden

gehad en in het donker waren verdwenen. Hoe denk je er over, Mirandez, zouden jullie maar liever niet bekennen?

De reus keek de commissaris even met gebogen hoofd aan, liet toen een kort lachje horen en zei toen onverschillig:

— Sluit ons dan maar op. Het is, zoals ik zei; ik ben aan het stropen geweest en ik heb Laroche helemaal niet gezien.

— Zo zo. En jij, Laroche? Mirandez helemaal niet gezien eergisteravond? Helemaal geen bebloede zakdoek verloren gemerkt L.d.M.

De jonge apache wendde zijn blikken af, en gaf toen toonloos ten antwoord:

— Ik weet van niets. Ik ben thuis geweest.

Renard keek hem geruime tijd aan, beval toen kortaf:

— Kom eens wat dichterbij. Steek mij je handen toe. Inspecteur, wilt u zijn linkermouw eens wat opstropen?

Laroche hief zijn geboeide polsen op; zwiingend schoof de inspecteur diens linkermouw omhoog en daar vertoonde zich, boven de pols, een lang, nauwelijks geheeld litteken, half beplakt met een pleister. Het was duidelijk, dat deze wonde sterk moest hebben gebloed.

— Van glas, hé? kwam de vraag van de commissaris weer als een striemende zweeps slag. In je haast om het slachtoffer te beroven, je bezeerd aan de gebroken voorruit van de auto. Geen antwoord? Nu, we zullen jullie allebei de tijd geven, om je eens te bedenken. Breng hen weg. Wat u betreft, Mister Hunter, ik ben genooddaakt, u te verzoeken nog hier te blijven, totdat ik informaties heb ingewonnen, die uw verklaring bevestigen. Maar reeds nu, hoe die ook mogen uitvallen, zou ik u de welgemeende raad willen geven, voortaan wat voorzichtiger te zijn bij de keuze van de lieden, met wie gij omgaat.

— Ik zal stellig niet nalaten, mijnheer, mij die raad ten nutte te maken, antwoordde Mr. Hunter met een bulging, zodat de commissaris het zonderlinge glanzen van de grote grijze ogen niet kon zien.

HOOFDSTUK III

OP HET PAD VAN ONDERZOEK

Het was reeds laat in de nacht, toen Mr. Hunter eindelijk verlof kreeg, onder voorwaarde, zich ter beschikking van de politie te houden, het bureau van Commissaris Renard te verlaten. De inlichtingen waren dus blijkbaar bevredigend geweest.

De Engelsman haastte zich, van het hem gegeven verlof gebruik te maken en riep de eerste de beste taxi aan, die in dat late uur voorbij reed. Hij gaf de chauffeur een huisnummer op in een straat van de wijk Vaugirard, stapte daar uit, rekende af, hield zich, alsof hij het huis binnenging, maar maakte onmiddellijk rechtsomkeert, zodra de auto verdwenen was, liep snel nog een paar straten verder tot niet ver van de plek, waar zich nog de oude vestingwallen van Parijs verhieven, die op vele andere plaatsen reeds gesloopt waren, bleef daar even luisterend staan, volgde toen, bijna onhoorbaar voortlopend, een kronkelend grintpad, totdat hij een ijzeren tuinhek bereikte, dat hij met een sleutel opende. Dit alles gebeurde schier op de tast, want het was zeer donker in deze buitenwijk met zijn stille, donkere villa's en diep in grote tuinen weggescholen eeuwenoude herenhuizen.

Het was een tuin als een klein oerwoud, waarin hij zich nu bevond met smalle, geheel overgroeide slingerende paden, in jaren niet gesnoeide heggen, lang opschietend gras en ontelbare woekerplanten. Maar die wildernis bevatte toch een tehuis, al viel dat van de weg af niet te zien. Het was maar klein, maar het had een veilig dak en mijnheer Hunter scheen blijkbaar zeer verheugd te zijn, het eindelijk boven zijn hoofd te zien, nadat hij een tweede deur had geopend, even stil en snel als het tuinhek.

Bijna op hetzelfde ogenblik opende zich een gangdeur, een stroom licht

drong in de gang door en een mannenstem vroeg op ongeruste toon:

— Ben je daar eindelijk, Edward? Goede hemel, wat zijn wij ongerust geweest, Henderson en ik. Die goeie jongen had geen rust of duur en is nu nog aan het zoeken in de omgeving. Ik kon ook niet slapen, nu ik wist, dat je het gezelschap weer had opgezocht van dat gevaarlijk tuig. Wat is er toch gebeurd?

— Ik zal het je aanstonds vertellen, Charles, klonk het antwoord van Raffles want de gewaande Mr. Hunter was niemand anders dan de Grote onbekende. Deze ging de kamer binnen, waarvan de gordijnen stijf gesloten waren. De elektrische haard brandde, want de nachten waren reeds kil. Op de ronde tafel lagen enige avondbladen, daarnaast stond een grote tabakspot.

Juist toen Raffles wilde gaan zitten, werd er zacht gebeld. Brand stond op om te gaan openen en Raffles hoorde glimlachend, met een zeldzaam licht in zijn ogen, hoe James Henderson onmiddellijk naar hem vroeg, diens onderdrukte kreet van vreugde op het zachte gemompel van Brand, het dicht doen van de buitendeur en de zware stappen van de reus, wiens geweldige gestalte zich het volgende ogenblik aftekende in de deuropening.

Henderson draaide verlegen met zijn pet in de grote handen en stotterde:

— Ik hoop niet, dat ik tegen de instructies gehandeld heb, mylord, maar wij waren vreselijk ongerust, Mijnheer Brand en ik. De afspraak was, dat u om een uur weer thuis zoudt zijn en nu is het vier.

— Men zou een afspraak wel eens niet kunnen houden, James, zei Raffles glimlachend. En ga nu maar gauw naar bed, want het is niet onmogelijk, dat er morgen een dag van hard werken voor ons komt.

Met een gelukkig uitdrukking op zijn

breed, rood gezicht, trok Henderson zich terug, en zodra de beide vrienden alleen waren, begon Raffles:

— Ik kom zo juist van het politiebureau, Charles. De heren hadden een inval gedaan in het café van vader Lard, en nolens volens moest ik wel mee. Het duurde natuurlijk enige tijd, voor de commissaris inlichtingen had ingewonnen aangaande mijnheer Hunter en het is wel zeer gelukkig, dat die brave man zulke goede connecties heeft, zowel hier als te Londen.

— Waarom had die inval plaats?

— Voornamelijk in verband met de zaak Marigny. Ik heb daar niet veel aandacht aan gewijd en daarvan heb ik spijt genoeg. Luister eens, Charles, er is iets met die overval, dat mij vreemd en geheimzinnig voorkomt. Ik zie, dat je daar de avondbladen hebt liggen. Heb je ervan gelezen?

— Van de moord op de bankier Marigny. O, ja, vanavond, tamelijk grote artikelen.

— Vermelden de avondbladen reeds, dat een zekere Laroche en Mirandez verdacht worden? Maar neen, dat is een domme vraag, dat is onmogelijk. Want ik was er immers bij, toen hun het eerste verhoor werd afgenomen.

En nu gaf Raffles een omstandig verslag van wat er die avond gebeurd was. Brand luisterde naar hem, zonder hem een ogenblik in de rede te vallen en zel pas, toen Raffles zweeg:

— Wel, die commissaris zal het wel bij het juiste eind hebben.

— Best mogelijk, en toch blijf ik twijfelen. Ik heb die Laroche evengoed als zijn grote vriend Mirandez tijdens het verhoor van uit mijn hoekje aandachtig gadegeslagen en ik heb de indruk gekregen, dat er meer achtersteekt dan wij vermoeden.

— Maar die kerel, die Mirandez heeft toch immers klaarblijkelijk gelogen?

— Dat heeft hij, en op een merkwaardig onhandige wijze. Vier getuigen hebben hen beiden gezien, dat staat vast. Dat hij niettemin blijft ontkennen, zou het vermoeden kunnen wekken, dat er toch meer aan de zaak vastzit, dan commissaris Renard aanneemt.

— Volgens mij zit er niets anders aan vast, dan wat er aan iedere ontkenning vastzit, Edward. Die zakdoek spreekt naar mijn mening boekdelen. Of zou je denken, dat een ander die verloren heeft?

— Neen, ik geloof integendeel vast, dat die zakdoek heeft moeten dienen om het bloed te stelpen van de wond, die Laroche bij de beroving heeft opgelopen. Maar luister nu eens. De commissaris zei ironisch, wel te begrijpen, hoe die wond veroorzaakt was namelijk door het breken van de voorruit van de auto. Is dat wel mogelijk? Er was, zoals we uit de verslagen weten, een staaldraad tussen twee zware bomen dwars over de weg gespannen. De auto moet eerst over de kop zijn geslagen en toen tegen een boom te pletter zijn gereden. Natuurlijk was de ruit toen al lang stuk. Hoe kon Laroche zich daaraan bezeren?

— Wel, bij zijn pogingen, de ongelukkige Marigny te beroven. Bedenk, dat het in het donker moest gebeuren.

Raffles schudde langzaam het hoofd en zei peinzend:

— Er is aan de auto zelfs niet geraakt. Men vond de wagen, zoals hij was neergekomen en het gruwelijk verminkte lijk van de bankier lag helemaal aan de andere zijde van de weg, wel tien meter daar vandaan. Zouden de berovers zich de moeite hebben gegeven, het bebloede lichaam zover weg te slepen, alvorens de zakken te doorzoeken? Neen, Marigny werd natuurlijk uit de wagen geslingerd en met die auto hadden de schurken niets te maken.

— Voor die redenering kan ik wel wat voelen, maar...

— Je bedoelt de zakdoek? Acht je het dan waarschijnlijk, Charles, dat een moordenaar, die zich gewond heeft, in de zak van zijn slachtoffer gaat zoeken naar een zakdoek, om die wond te verbinden? Hij zal er veel eerder zijn halsdoek omheen wikkelen of zijn eigen zakdoek, maar laten we vooral niet vergeten dat hij in de opwinding aan zo'n wond misschien in het geheel niet denkt, dan pas veel later.

— Hoe zou jij het dan willen verklaren?

— Voor het ogenblik kan ik nog niets verklaren, amice. Ik stel alleen deze zaken voorlopig vast: Laroche verwondde zich eergisteravond ongeveer ten tijde van de moordaanslag, van wege welke oorzaak, weet ik niet, hij verbond die wond met een zakdoek van Martigny. Hierbij was zijn vriend Mirandez tegenwoordig, of deze ontmoette hem later, en beiden zijn in Bourbevoie gezien, dat zowat een half uur lopens verwijderd is van de plek, waar de moord is gepleegd.

— Je opmerking sterkt mij in mijn overtuiging, Edward, dat die twee het gedaan moeten hebben, riep Brand uit. Ik kan niet inzien, hoe die Laroche anders aan de zakdoek gekomen is.

— Ja, als het gebeurd is, zoals ik denk, dan zou daar natuurlijk het kardinale punt schuilen, hernam Raffles nadenkend. Maar vertel mij eens, wat de kranten melden en of je daar iets nieuws uit hebt kunnen opmaken. Het is waar, dat wij het plan hadden, morgen reeds naar Londen terug te keren, nu onze taak hier als geëindigd kan worden beschouwd, maar ik wilde toch wel eerst gaarne dit raadsel trachten op te lossen.

— Een raadsel? Ik vind er volstrekt niets raadselachtigs aan, riep Brand verwonderd uit. De zaak is, dunkt me, zo helder als de dag.

— Misschien denk jij daar morgen al wel anders over, amice, zei Raffles met een flauwe glimlach. Er zijn mij namelijk een paar bijzonderheden opgevallen, die mij dadelijk hebben getroffen, en die ik je nog wel nader onder het oog zal brengen. Maar vertel me nu eerst, wat er voor nieuws is ontdekt. Fris daarbij mijn geheugen maar eens op en vertel zo kort mogelijk, wat er eigenlijk gebeurd is.

Brand zocht haastig enige bladen bij elkaar, maakte enkele aantekeningen op een blaadje papier en begon toen:

— Ontdaan van alle sensationele franje...

— Franje, Charles, is soms een bij uitstek belangwekkend onderdeel. Maar ik zal je niet meer in de rede vallen, ga

maar verder.

— In het kort dan droeg de zaak zich als volgt toe, begon Brand. Lucien de Marigny, de welbekende bankier, bezit te Chaumes een fraai buitenverblijf, hetwelk hij pas in het midden van september placht te verlaten. Hij woonde daar met zijn jonge vrouw Gabrielle en bijna zijn gehele dienstpersoneel. Eergisteravond, kort na het diner, verliet hij zijn huis alleen, om met zijn auto, een Morris Minor naar Parijs te gaan, alwaar hij een samenkomst zou hebben met twee Engelse zakenvrienden. Vergis ik mij niet, dan betrof het de aangeleg van een nieuwe spoorlijn in Zuid-West-Afrika. Dat is echter van minder belang.

— Zeg dat niet te vlug, Charles. Zulke bijzonderheden kunnen juist van veel belang zijn. Ga maar voort.

— Nu staat het vast, dat de Marigny niet te Parijs is geweest, althans niet heeft deelgenomen aan die bijeenkomst.

Wat verder vaststaat, is dat hij omstreeks elf uur in de avond weer op de terugweg was. Wat er naderhand gebeurd is, kan alleen maar worden afgeleid uit hetgeen de politie heeft gereconstrueerd. Op een donker, vrij smal gedeelte van de weg, moet de auto eensklaps met een vaart van zeker meer dan zestig kilometer zijn opgereden tegen een staalraad, die op een hoogte van minstens een meter boven de grond, dwars over de weg, tussen twee dikke eikebomen was gespannen. De auto moet toen, zoals je zelf zegt, eerst over de kop en toen tegen een van de bomen zijn geslagen. De Marigny werd er uit geslingerd en door de val en de glasscherven zodanig gewond, dat de ongelukkige ternauwernood te herkennen was. De plek is daar zeer verlaten en het is geen wonder, dat men van de slag niets gehoord heeft.

— Dat verbaast mij juist wel wat, Charles, want zo stil is het er nu ook weer niet.

— Dan heb je de «*Matin*» aan jouw kant, want ook dat blad verwondert zich daarover. De reporter meent het echter te kunnen verklaren uit de omstandigheid, dat wellicht juist op het

ogenblik van de afschuwelijke aanslag, de sneltrein uit Parijs met donderend geweld op nog geen honderd meter afstand voorbij reed.

— Aannemelijk, zei Raffles kortaf. Toevallig, maar aannemelijk. Verder nog iets?

— Ik ben er bijna. Men vond het lijk pas bij het krieken van de dag, zeker wel drie uren, na het gebeuren. Dat was dus gisterochtend. Van de daders niet het minste spoor behalve die staaldraad, tot vanavond, nu jij mij zelf hebt verteld waarom Laroche en Mirandez verdacht werden.

Raffles bleef een ogenblik in diepe gedachten verzonken staan bij de tafel en trommelde met zijn lange vingers op het blad. Brand sloeg hem aandachtig gade en vroeg na enkele ogenblikken glimlachend, het hoofd schuddend:

— Zouden wij nu maar niet liever aannemen, Edward, dat dat tweetal het gedaan heeft. Dat is immers het makkelijkste, en ook het meest aannemelijke.

— Is het inderdaad zo aannemelijk, Charles? vroeg Raffles langzaam. Antwoord mij dan eens op deze vraag: hoe wisten Laroche en Mirandez zo precies, dat de Marigny juist op dat tijdstip langs de weg zou komen?

— Wel, waarom moeten zij het zo precies geweten hebben? Het was misschien niet eens op de bankier gemunt, maar op de eerste de beste automobilist.

— Dan zouden wij hier dus te doen hebben met struikrovers, die op risico arbeiden, zei Raffles. Ik zeg niet, dat het onmogelijk is, maar in deze materialistische tijden heeft ook de struikrover graag enige zekerheid. Hij tast liever niet in de blinde. Maar goed, wij willen dan aannemen, dat zij daar bij hun gespannen staaldraad reeds enige tijd op de loer hebben gelegen. Het is bekend, Charles, dat die weg van Parijs naar Chaumes ook des avonds laat nog vrij druk bereden wordt, omdat de grote verkeersweg naar het zuiden nog niet gereed is. Het was dus van hun kant nog een gevaarlijke onderneming, nog daarvan afgezien, dat het spannen van die staaldraad niet maar zo in een handom-

draaien kan geschieden. Ik zou de plek moeten zien, de auto, de bommen, waaraan de staaldraad bevestigd was, het lichaam van de vermoorde man en nog zoveel andere dingen. Heb je er lust in, mij bij dat onderzoek te helpen?

— Dat spreekt vanzelf. Ik kan echter niet inzien, hoe wij daarin zullen slagen. De auto is door het parket in beslag genomen, evenals de staaldraad en ook het lijk. Zij zullen dat alles zeker niet aan de eerste de beste vreemdeling tonen.

— Maar wel aan een Engelse criminalist, Charles. En niets belet mij, me daarvoor uit te geven.

— Prachtig, riep Brand vol geestdrift uit. Gelukkig hebben wij nog papieren en identiteitsbewijzen in ons bezit. Maar toch vrees ik, dat al die moeite vruchteloos zal zijn.

— Wij zullen zien, zei Raffles laconiek. Voor het ogenblik kunnen wij niet beter doen dan te gaan slapen. En nogmaals Charles, ik heb Laroche en zijn vriend aandachtig gadegeslagen tijdens het verhoor en een zeker iets zegt mij, dat zij de waarheid hebben gesproken.

— Je kunt gelijk hebben, zei Brand schouderophalend, maar, dan ben ik alleen benieuwd, hoe het raadsel van de zakdoek zal worden opgelost.

Raffles, die al op de drempel van de deur stond, gereed, om zich naar zijn slaapkamer te begeven, wendde zich nog eens om, keek Brand een beetje spottend aan en zei toen, met zijn hand op de kruk van de deur:

— Het is misschien helemaal niet zo raadselachtig. Laroche zou, bijvoorbeeld die zakdoek uit de linnenkast van de Marigny hebben kunnen wegnemen.

Brand deed zijn mond open, maar te verbaasd om iets te kunnen zeggen; het was, of hij naar lucht hapte, maar toen schudde hij een paar maal heftig het hoofd en kwam tot de conclusie:

— Neen, van die zakdoek wil ik voorlopig niets meer horen; dat gaat me boven mijn verstand... uit de linnenkast van de Marigny... nou vraag ik je...

HOOFDSTUK IV

EEN STAALKABEL, EEN RING EN EEN DODE

Inderdaad beschikte de Grote Avonturier tijdens het verblijf te Parijs, dat hem bijna de vrijheid en wellicht nog wel iets kostbaarders had gekost, over enige papieren, deels afkomstig van Londense Departementen, deels de vrucht van zijn eigen grote bekwaamheid in het namaken van stukken, die er bedrieglijk authentiek uitzagen en welke het hem mogelijk moesten maken, door te dringen in kringen, die anders onherroepelijk voor hem gesloten zouden zijn gebleven.

Raffles had desnoods aan de hand van wel een half dozijn papieren kunnen bewijzen, dat hij James Hunter was, maar met evenveel gemak kon hij, met behulp van gelijksoortige documenten, aantonen, dat hij Douglas Tucker was, Professor in de criminologie en met vele en goede connecties in dat bolwerk van de Londense politie, dat Scotland Yard heet.

Het behoeft dus geen bewondering te wekken, dat de bevoegde politie-autoriteiten te Parijs, hoffelijk als steeds, niet het minste bezwaar opperden, toen Raffles die ochtend, uitstekend vermomd en zelfs voor Brand bijna onherkenbaar, het verzoek tot hen richtte een studie te mogen maken van het geval de Marigny, hetwelk het Parijse publiek intens scheen bezig te houden, althans, wanneer men mocht afgaan op de bladen, die nog altijd wel plaatsruimte aan de zaak wijdden.

Met een paar kostelijke introducties bij zich, waaronder er ook een was voor niemand anders dan commissaris Renard, verliet hij het Hoofdbureau van Politie weer en ging aanstonds Brand en Henderson opzoeken, die hem op enige afstand wachtten met een snelle Peugeot, voor die gelegenheid gehuurd.

Zodra Brand kon verstaan, wat hij op zachte toon zei, begon Raffles:

— Alles in orde, amice. Ik zal alles

mogen onderzoeken, wat ik verkies. Maar we hebben nu toch de auto, en we moeten dus, als je het goed vindt, maar eerst eens naar de plek gaan, waar die noodlottige overval heeft plaats gevonden.

— Ik vind alles goed en ben geheel tot je dienst.

— Je vindt het goed, maar inwendig drijf je een beetje de spot met mij, amice, zei Raffles met een flauwe glimlach. Neen, ontken het maar niet. Ik neem het je ook volstrekt niet kwalijk; misschien zal ik morgen zelf wel moeten erkennen, dwaas te hebben gehandeld. Maar je kent nu eenmaal mijn grote zwakheid; het hechten aan voorgevoelens. James, zou je de weg naar Chaumes kunnen vinden?

— Wel met geblinddoekte ogen, mylord, antwoordde de reus trots.

— Goed, dan gaan we daar zo snel mogelijk naar toe, want wij hebben nog meer te doen. Het moet gebeurd zijn niet ver van mijlpaal nr. 34. Stop daar dus. Het is vlak bij een kromming van de weg.

Het drietal stapte in, Henderson nam achter het stuurwiel plaats en de rit begon. De twee vrienden spraken ondertussen vrij druk met elkaar, maar pas op het allerlaatste deel van de tocht over de zaak, die hen naar de voorstad Chaumes bracht.

Plotseling van een geheel ander onderwerp afstappend, vroeg Raffles:

— Die de Marigny was zeer vermogend nietwaar?

— Dat zegt men tenminste. Maar vanochtend heb ik in een der dagbladen gelezen, dat hij nog al gevaarlijk speculeerde in de laatste tijd, op grote voet leefde en nogal wat schulden had. «Le Peuple» is trouwens het enige blad, waarin ik dit kon vinden.

— Ja... ja. Daar hebben wij weer de naijver van de kleine man, zelfs na de

dood van de rivaal, zei Raffles, die naar buiten keek, naar het landschap, dat snel voorbij gleed, nu de auto de stad verlaten had en voortsnorde langs de brede, gladde verkeersweg. Zijn vrouw was jong en mooi, nietwaar?

— O, stellig. Dat is zelfs op de misera-bele foto's te zien, die de *Matin* van haar publiceert.

— Maar daar mag je niet op afgaan, hernam Raffles lachend. Wij zullen echter aannemen, dat in dit geval de foto authentiek is, jong dus en mooi. Het is iets ellendigs voor haar, maar de Marigny was vrij wat ouder, en niet bepaald een fijne vent, naar ik hoor. Hij dronk vaak meer, dan goed voor hem was, om kort te gaan, hij was zeker geen ideaal echtgenoot. Waarmee ik zeggen wil, dat wij de jonge vrouw zonder vrees voor tegenspraak wel mogen rangschikken onder de rubriek «troostbare weduwen». Maar dan is het voor haar te hopen, dat de geruchten omtrent de solvabiliteit van wijlen de Marigny gelogenstrafft kunnen worden. Maar daar zijn wij er, geloof ik, al.

Inderdaad, even later stopte Henderson vlak naast een wit mijlpaaltje, waarop het cijfer 84 geschilderd stond.

De beide vrienden stapten aanstonds uit en liepen langzaam verder terwijl Raffles zijn blikken links en rechts liet gaan, zodat er volstrekt niets aan zijn aandacht ontging.

De weg lag een weinig hoger dan de omgeving. Aan weerszijden strekte zich een dubbele rij zware, oude bomen uit, die nog bijna vol in blad stonden, ondanks de tijd van het jaar.

Tussen de beide rijen links bevond zich een rijwielpad, tussen die aan de rechterzijde was een voetpad, dat van de eigenlijke weg was afgescheiden door een vrij diepe greppel, uitgedroogd, door een langdurig gemis aan regen.

Wat verder bevond zich de bocht, waar de aanslag gepleegd was. De weg kon daar omstreeks 12 meter breed zijn, tussen de beide binnenste rijen bomen gemeten.

Zij hadden nog geen twintig passen afgelegd, toen Brand uitriep, op een zware olm wijzend, ter linkerzijde van

de weg:

— Hier moet het gebeurd zijn. Kijk maar, je kunt nog duidelijk de kerf zien, die de staaldraad in de bast gesneden heeft bij de hevige schok.

Raffles gaf geen antwoord. Hij liep om de boom heen en bekeek de bast met grote aandacht. De keep bevond zich op ongeveer een meter boven de grond en was niet overal even duidelijk zichtbaar.

Toen Raffles bleef zwijgen, begon Brand weer:

— De Marigny moet een verschrikkelijke smak hebben gemaakt, toen hij daar in snelle vaart kwam aanrijden, op weg naar zijn huis, naar Chaumes.

— Naar Chaumes? herhaalde Raffles, snel het hoofd opheffend. Wel neen, naar Parijs.

Brand keek heel verbaasd op en hernam:

— Hoe heb ik het nu met je? Hij kwam toch van Parijs af? Alle bladen zijn dienaangaande eensluidend in hun verklaring. Hij had een vergadering in Parijs bijgewoond.

— Waar hij niet geweest is, viel Raffles hem in de rede.

— Nou ja, hij mag dan niet op de vergadering zijn geweest, maar hij kwam toch van Parijs; hij was op weg naar huis. Dat klopt ook met de verklaringen van de politie, want de vernielde wagen is nog een beetje verder gevonden, wel tien meter verder dan deze boom.

— En toch blijf ik er bij, Charles, dat de Marigny gedood werd op weg van Chaumes naar Parijs.

— Maar hoe kun je dat met zo grote zekerheid zeggen? riep Brand uit, hoe langer hoe verbaasder.

— Het is heel eenvoudig. Bekijk de inkeping zelf maar eens. Die kerf is wel bijna drie centimeter diep aan de kant van Chaumes, maar daarentegen maar even zichtbaar aan de kant van Parijs. Dat is heel natuurlijk, als we aannemen, dat de lus van staaldraad met hevige kracht is meegetrokken door een auto, die van Chaumes kwam, maar het wordt een puzzel, het wordt zelfs iets onmogelijks, als het omgekeerde

worden aangenomen.

— Maar mijn hemel, Edward, hoe is het dan mogelijk, dat de auto verderop is neergekomen?

— Dat is slechts op één wijze verklaarbaar, tenminste voorlopig. De staaldraad kan wel zo sterk zijn geweest, dat de auto door de schok werd teruggeslingerd, om dan een halve slag om te maken en verbrijzeld te worden tegen een gepasseerde boom.

— Veronderstel je dan, Edward, dat de draad gebroken kan zijn, terwijl toch de auto werd teruggeslingerd?

— Dat kan ik niet aannemen, dat is dunkt mij, onmogelijk.

— Welnu, de draad was gebroken.

Het bleef zeker wel een volle minuut stil na deze woorden. Raffles tuurde onbeweeglijk naar de zware boom, terwijl alleen zijn oogleden even knipten en het was duidelijk, dat hij met inspanning nadacht.

Eindelijk zei hij langzaam:

— Zo, was de draad gebroken? Ja, dat zou natuurlijk veel wijzigen in mijn opvatting, heel veel. Maar niet alles. Tenzij...

In gedachten verzonken stak hij de weg over, waar op dat ogenblik slechts weinig verkeer was, bekeek ook de boom aan de overkant aandachtig en liep toen terug naar de kant van Chaumes tot aan de plek, waar men de overblijfselen van de auto en, nog tien meter verder het afschuwelijk verminkte lijk van de Marigny had gevonden.

Alles was nu opgeruimd. De zware boom echter, waartegen de auto was gebotst, stond er, natuurlijk deerlijk gehavend, nog.

Raffles bekeek ook deze boom met grote aandacht, liet zich in de greppel er vlak naast zakken, schoffelde heel voorzichtig wat in de droge bodem met de punt van zijn schoen tot niet geringe verbazing van Brand die zich niet kon voorstellen, waartoe dit alles diende.

Toen Raffles tevreden scheen te zijn, kwam hij weer uit de droge greppel te voorschijn, haalde de schouders op en zei luchtig:

— Nu, hier schijnt niet zoveel meer te ontdekken te zijn. Wij moesten maar

naar Parijs terugkeren en de andere zaken maar eens bekijken.

Brand zei niets. Hij keek aandachtig naar het gezicht van Raffles. Het was, zoals gezegd, voortreffelijk gegriemd en toch meende de jongeman er iets op te lezen, dat zijn verwondering nog deed toenemen. Het was, alsof Raffles, de koele, sterke man, wien niets kon verbazen, een weinig opgewonden scheen te zijn.

Maar wat kon hij toch wel hebben ontdekt? Wat verwachtte, wat geloofde hij?

Maar reeds duwde Raffles hem in de auto, die op dezelfde plek was blijven wachten. Zij stapten in en tijdens de terugrit sprak Raffles geen woord over de moord op de Marigny. Dit onderwerp roerde hij pas aan, toen de auto stopte voor het opgegeven adres: een der bureau's van politie, waar de stukken van overtuiging en het lijk bewaard werden. Over twee dagen zou de begrafenis plaats vinden.

— Wil je met mij medegaan, Charles, of liever wachten, vroeg Raffles, met de hand reeds aan de kruk van het portier.

— Als je geen last van me hebt, dan zou ik je heel graag willen vergezellen, antwoordde de jongeman. Ik krijg de indruk, dat je op een spoor bent, dat...

— Ik zou je raden, die indruk maar uit je hoofd te zetten. Van het volgen van een spoor is geen sprake. Werkelijk niet. Ik heb nog slechts een paar belangwekkende ontdekkingen gedaan, dat is alles. James, wij zullen zeker niet langer dan een half uur weg blijven, denk ik. Er kan niets gebeuren, dunkt mij, maar kijk toch goed uit.

De twee vrienden stapten uit, en een ogenblik daarna deed de introductie van de hoofdcommissaris wonderen, want men bracht hen onmiddellijk naar een zeer ruim vertrek, met talloze genummerde kasten langs de muur en bestemd om er de ontelbare stukken van overtuiging te bewaren, tot tijd en wijle om een of andere misdadiger zodanig van zijn schuld te overtuigen, dat niets meer te ontkennen valt.

Langs de wanden liepen, afgezien nog

van de gesloten kasten, rijen brede planken, volgestapeld met ontelbare voorwerpen van allerlei aard, en allemaal voorzien van een kleine label, waarop de nodige aanduidingen waren geschreven.

Een der drie agenten, die hier dienst hadden, kwam op een wenk van de brigadier, die Raffles en Brand had binnengelaten, aanstonds toelopen, klom na een kort bevel op een ladder en kwam daarna aandragen met een lang eind staaldraad en voorts met voorwerpen, die aan de ongelukkige de Marigny hadden toebehoord, en welke de moordenaar de moeite van het stelen blijkbaar niet had waard gevonden, zoals een sigarettenkoker, een aansteker, een zegelring en nog enkele andere dingen.

— Dit is de staaldraad, mijnheren, die gebruikt is, legde de brigadier volijverig uit.

Raffles liet de twee stukken van de draad een voor een langzaam door zijn vingers glijden, en betastte het gevlochten staaldraad, bijna zo dik als een pink. Een der stukken eindigde in een zogenaamde pardoën, een lus van ijzer, waaromheen de draad stevig gevlochten en bevestigd was. Men had dus blijkbaar gebruik gemaakt van een gewone scheepskabel, sterk genoeg, om er een schip van een paar honderd ton aan te meren.

Brand keek meer naar het gelaat van Raffles, dan naar de draad, want dat gezicht was een raadsel voor hem. Hij zag, hoe zich een schier onmerkbare, maar voor hem toch duidelijke glimlach om de lippen begon af te tekenen. Hoe er een merkwaardige glans kwam in de staalgrijze ogen.

— Een buitengewoon stevige staalkabel, was alles, wat Raffles tenslotte zei, terwijl hij de beide einden weer op de lange tafel legde, die midden in het helder verlichte vertrek stond. En wat hebben wij hier? Nu, dat heeft niet veel om het lijf, zou ik zeggen. Alles, wat een man van enige beschaving, laten wij liever zeggen van een zekere stand bij zich pleegt te dragen. Een zegelring. En nog een van zuiver goud en met diamanten versierd. Nu, die zal wel een achtduizend francs gekost hebben, ver-

moed ik, goudfrancs bedoel ik natuurlijk. Als ik de dief was geweest, geloof ik niet, dat ik dat kostbare voorwerp zou hebben achtergelaten.

— Wij nemen aan, mijnheer Tucker, dat de moordenaar de ring niet heeft kunnen lostrekken van de vinger van de dode.

— Zo? Maar de politie heeft hem dan toch wel kunnen losmaken.

— Dat is zo, maar het is mogelijk, hernam de brigadier, dat de misdadigers geen tijd hebben gevonden om ook die ring te stelen, wellicht onraad gehoord hebben op de weg en aan de haal zijn gegaan.

— Natuurlijk, natuurlijk, zei Raffles. Dat is mogelijk. Een zeldzaam fraaie ring, en prachtig gegraveerd. Nu de auto nog even en de dode, als het niet te veel moeite is.

— Volstrekt niet, mijnheer. Wij achten het een voorrecht, een Engels criminalist van uw kundigheden van alles op de hoogte te stellen, zei de brigadier haastig. Willen de heren mij dan even volgen? Dubois, berg de boel maar weer op.

En terwijl een der agenten « de boel » die misschien twee mannen naar de guillotine konden brengen, weer in de dozen ging bergen, opende de brigadier de deur en voerde Raffles en Brand naar de binnenplaats van het bureau, waar het oog dadelijk viel op het wrak van wat waarschijnlijk een fraaie kostbare auto was geweest.

De wielen zaten allen nog op hun plaats, slechts één band was gesprongen, maar het achtergedeelte van de wagen was volkomen vernield. De kap was zwaar beschadigd, evenals de kotfer ruimte. De achterbank was als het ware tegen de voorbank aan geperst, de vloer was opengereten en daar doorheen zag men de verwrongen delen van de transmissie, de gangwisselbak en de achteras.

Raffles besteedde veel minder tijd aan de auto, dan Brand verwacht zou hebben, en zei reeds na een minuut of vijf kortaf:

— Nu het lijk van de ongelukkige, als ik u verzoeken mag.

De drie mannen stapten de binnen-

plaats over, de brigadier opende een matglazen deur, nog een korte gang en dan stonden zij in het lijkenhuisje, dat verlicht werd door een grote, matglazen lantaarn.

Juist daaronder stond een grote baar en daar lag iets op, met een laken bedekt.

De brigadier vatte het laken bij een punt en zei, alvorens het terug te slaan: — Ik hoop, dat de heren sterke zenuwen hebben, want het is een afschuwelijk gezicht.

En dat was ook zo.

Brand had reeds heel veel doden gezien, ook als gevolg van spoorwegongelukken, maar deze man was vreselijk verminkt en het gelaat was nog slechts herkenbaar door het glanzende zwarte haar van de knevel en 't donkere hoofdhaar. De onderkaak was door de schok verbrijzeld en aan de linkerzijde van de slaap pulde een diepe wond.

De krachtige handen waren samengevouwen over de borst en het lijk was nog altijd gekleed.

De dode droeg een donkerbruin, geruit costuum van fijne stof, dat blijkbaar nog niet lang gedragen was. Met geweld was de binnenzak opengerukt, wat duidelijk te zien was, terwijl drie knopen van het vest waren gescheurd, in hun naast zich van het horloge meester te maken, volgens de verslagen in de dagbladen een prachtig gouden remontoir.

Brand wendde zijn gelaat al spoedig, half met afschuw, half met een groot, triest medelijden van dat verminkte, geheel misvormde gezicht af.

Raffles moest wel zeer sterke zenuwen hebben, want hij tuurde onafgebroken in het marmerbleke gelaat, waar-

op de wonde zich nog flets rood aftekende, alsof hij aan de dode het geheim wilde trachten te ontrukken van zijn uiteinde.

Wel een kwartier bleef hij zo staan. Toen bekeek hij aandachtig de handen, vervolgens de kleren van de dode, stak, zonder dat zijn vingers beefden, de hand in de zakken, die hij bereiken kon en toen hij zich tenslotte oprichtte, zag Brand een uitdrukking op zijn gelaat, die hem bijna vrees aanjoeg.

Somber en onheilspellend zag het er uit en zijn stem had zelfs een ongewone klank, toen hij tot de brigadier zei:

— Wij hebben genoeg gezien, mijnheer, en wij zijn u zeer erkentelijk. Het is reeds tamelijk laat en wij mogen van uw geduld niet langer misbruik maken. Kom, Brown, dan gaan wij.

Enkele minuten later stonden de beide vrienden weer op straat, voor de geparkeerde auto.

Het liep naar de tijd voor de lunch.

— Wat gaan wij nu doen, Edward? vroeg Brand zacht en tamelijk nieuwsgierig.

— Plannen maken, Charles.

— Plannen? Waarvoor?

— Voor een bezoek aan Laroche.

— Voor een...

— Precies.

— Waarom? Wat wil je van hem weten?

— Ik wil van hem weten, Charles, wat hij eergisternacht te zoeken had in de villa van de Marigny in Chaumes, waarvoor die zakdoek moest dienen, en vooral, waarom hij dat nachtelijke bezoek niet bekend heeft, inplaats van zich een veel zwaardere beschuldiging te laten welgevalen.

HOOFDSTUK V

RAFFLES IN GEVAAR

Brand zag te duidelijk aan het gelaat van Raffles, dat hij meende, wat hij zei en dat hij iets had ontdekt, wat voor Brand zelf nog volmaakt dui-

ter was, dan dat hij enige tegenwerping zou maken.

Er moest iets in Raffles omgaan, dat van grote betekenis was voor de ont-

raadseling van dit geheimzinnige geval want dat er iets raadselachtigs in was, dat begreep Brand nu wel, ofschoon hij niet kon inzien, waar dit ergens school.

Nauwelijks waren zij ingestapt, of Raffles zei op half zachte toon:

— Direct naar huis, James. Ik geloof dat er werk aan de winkel is.

Henderson liet zich dit geen tweemaal zeggen en twintig minuten later, er was onderweg geen enkel woord gewisseld, betraden de beide vrienden de eenvoudige slaapkamer in het huis, dat Raffles onder de naam van Hunter bewoonde.

— De papieren van Maitre Audinard, Charles, zei Raffles.

Jules Audinard was destijds een van de best bekende advocaten van Parijs en Brand wist, dat Raffles geloofsbriefven en legitimatiepapieren bezat op naam van die beroemde pleiter. Terwijl hij zonder iets te vragen, haastig ging zoeken in de verborgen lade van een kast, die de zo kostbare papieren bevatte, wierp Raffles zijn bovenkleding reeds uit, ontdeed zich van pruik en valse baard, trok het blikken koffertje met vermommingsen naar zich toe, nam voor de spiegel plaats, zette daartegen een vrij groot portret van een heer in advocaten-toga en met glanzend zwart haar, en begon ijverig zijn gelaat een algehele verandering te doen ondergaan.

Brand had de nodige papieren binnen enkele minuten gevonden en volgde nu zwiingend de verrichtingen van Raffles. Nooit zou hij het moede worden, toe te zien bij die bijna bovennatuurlijke handgrepen, waardoor Raffles tot onherkenbaar wordens toe zich wist te veranderen. Het was, alsof onder diens snelle, bekwame vingers de wangen gevulder werden, de kin zich rondde, de wenkbrauwen een weinig zakten, ja, zelfs de ogen van kleur veranderden.

De neusvleugels werden breder en onder de neus ontwikkelde zich een koket, gitzwart snorretje, de gelaatskleur werd geelachtig bruin, een hoornen bril werd op de neus geplant, het haar werd snel en afdoende aan de slapen wat uitgedund, en daar stond, na verloop van nauwelijks een half uur, Maitre Jules Audinard in levende lijve, zenuwachtig

met de oogleden knipperend, zoals dat de gewoonte was van de beroemde advocaat.

— Geloof je, dat ze mij onder dit uiterlijk bij Laroche zullen toelaten? vroeg hij aan Brand.

— Daaraan twijfel ik geen moment, maar heeft hij Audinard als advocaat uitgekozen?

— Dat was tot dusverre zijn gewoonte, antwoordde Raffles bedaard. Ik kan het er dus wel op wagen.

— En als de echte Audinard er juist geweest is?

— Dan komt hij terug, omdat hij iets vergeten heeft.

— En als hij komt, Edward, terwijl jij met Laroche praat?

— Wel, dan zou een van ons beiden zeker een lelijke pijp roken. Maar dat moeten wij er op wagen. Ik hoop, dat de Voorzienigheid een weinig op onze hand zal zijn.

— Zal ik met je meegaan?

— Ik geloof, dat dit thans nutteloos en zelfs gevaarlijk zou zijn. Je weet, dat alleen de advocaat bij de beklagde wordt toegelaten.

— Zul je voorzichtig zijn?

— Ik ben altijd voorzichtig, Charles. Alleen tegen het noodlot vechten wij, mensen, vruchteloos. Wacht hier maar, tot ik terugkom; ik hoop, dat het niet al te lang zal duren. Mij dunkt, dat wij hier maar wat moesten eten, want het is best mogelijk, dat wij nog vanavond aan de slag zullen moeten gaan.

Brand had gaarne willen vragen, wat er dan eigenlijk gebeuren moest, maar hij zag wel, dat Raffles reeds naar jas en hoed greep en hij bedwong dus zijn nieuwsgierigheid. Raffles speelde vlug wat naar binnen.

Een handdruk, een hoofdknik naar Henderson en Raffles verliet vlug het huis weer, thans door de achterzijde, door de slecht onderhouden tuin.

Hij vermeed thans de drukke boulevards en riep een taxi aan, die hem binnen een half uur tijds naar het Huis van bewaring bracht, waarheen Laroche en Mirandez inmiddels waren overgebracht.

Het uiterlijk van Raffles, zijn uit-

muntend Frans deden dadelijk wonderen en niemand dacht er zelfs aan, hem naar welk papier ook te vragen.

Mer, scheen hem zelfs al min of meer te verwachten en het was duidelijk, dat de jonge apache, die zijn leven aan Raffles dankte, ook ditmaal de befaamde advocaat als verdediger had gekozen.

Alle deuren openden zich dus dadelijk voor hem, nadat de voorgeschreven formaliteiten waren vervuld, zoals het plaatsen van zijn handtekening in het daartoe bestemde register en binnen enkele minuten stond Raffles in de cel van de verdachte en viel de zware, stalen deur achter hem dicht.

Laroche was dadelijk van zijn bank opgesprongen en riep verheugd en blijbaar ook verrast uit:

— Dat is veel vroeger, dan ik had durven hopen, Maitre. Ik meende ook gehoord te hebben, dat u niet in de stad was.

— Juist teruggekeerd, Laroche. Maar nu vlug ter zake. Voor welk geval moet ik je eigenlijk verdedigen, ditmaal?

— Weet u dat niet? vroeg de gevangene heel verbaasd. Wat drommel, ze zeggen, dat ik en Mirandez de oude de Marigny om hals hebben gebracht en hem hebben beroofd.

Raffles keek Laroche strak aan. Als hij soms nog even getwijfeld mocht hebben, wat niet het geval was, dan leerde zijn gelaatskennis hem nu wel, dat Laroche en Mirandez althans aan dit misdrijf onschuldig waren.

— Hoe zit het, Laroche, zeggen ze dat ten onrechte? vroeg hij na enige tijd.

— Wij hebben er part noch deel aan, op mijn woord, Maitre.

— Ik wil je geloven, Laroche, maar daartoe is het noodzakelijk, dat je mij volkomen vertrouwt. Je was die nacht in de onmiddellijke nabijheid, je had een wond aan je hand en je hebt die met een zakdoek van de Marigny verbonden. Ik heb die zakdoek gezien. Het was een ongebruikte zakdoek, hier en daar was de vouw zelfs nog zichtbaar. Hoe kwam je aan die zakdoek, Laroche?

Inplaats van te antwoorden, begon Laroche heftig te sidderen. Hij werd doodsbleek onder de blik van de gewaan-

de advocaat, die hem strak bleef aankijken.

— Je wilt het mij niet zeggen? Nu, dan zal ik maar voor je antwoorden. Je hebt die zakdoek weggenomen uit de linnenkast op de slaapkamer van de Marigny, die je met heel andere doeleinden doorzocht.

Laroche week 'n stap achteruit, groenbleek en staarde de bezoeker aan, alsof hij een geest zag. Toen stotterde hij, nauwelijks hoorbaar:

— Hoe kunt u dat weten? Ik bedoel, waarom denkt u dat?

— Tracht het niet te ontkennen, Laroche. Ik weet dat het zo moet zijn, omdat een andere verklaring ondenkbaar is. Je hebt die zakdoek ergens weggenomen en dat kan nergens anders zijn dan in het huis van de Marigny, en dan natuurlijk in de avond van de moord. Je hebt dus iets zeer ernstigs te verbergen, Laroche.

— Waarom denkt u dat? vroeg de jonge apache nauwelijks hoorbaar.

— Omdat het anders onverklaarbaar is, dat je niet voor een kleiner misdrijf zou uitkomen, indien je daardoor kon voorkomen, dat je van een groter beticht werd. Je hebt daar ingebroken, met je vriend Mirandez; beken dat nu maar.

— Het is zo, stamelde Laroche.

— Heeft iemand jullie verrast?

Laroche scheen een zware strijd met zichzelf te voeren en antwoordde toen op hese toon:

— Het helpt toch niets, dezer dagen komt het uit, ze zullen hem vinden...

— Wie zullen ze vinden?

— De huisknecht, Bonard.

— Waar is die dan nu?

— Hij ligt in de greppel achter in de tuin onder een hoop afgevalen bladeren.

— Heb je hem vermoord?

— Neen, dat heb ik niet, fluisterde Laroche hartstochtelijk. Het was zijn eigen schuld. Hij verraste ons, toen we weer uit de slaapkamer wilden gaan, en inplaats van alarm te maken, liep de ezel recht op ons toe, terwijl hij zijn knipmes uit zijn zak haalde, en toen stak hij naar mij. Ik lichtte hem een beentje,

en hij viel in zijn eigen mes. Zo is het gegaan, dat zweer ik. Ik greep nog naar hem, om de val te stuiten en haalde mijn pols open aan het lemmet. Ik wilde aan de haal gaan, maar Mirandez greep me vast en zei, dat we het lijk ergens moesten verbergen, anders waren we er gloeiend bij. We hebben het toen opgenomen; hij bloedde maar weinig. Het mes stak diep in zijn lichaam. Toen hebben we hem door de tuin gedragen, in de greppel gelegd en met bladeren bedekt. Het was zijn eigen schuld, dat zeg ik maar. Ik heb het niet gewild, dat zweer ik.

— Hoe laat gebeurde dat? vroeg Raffles, die met spanning had geluisterd naar dit zelfs voor hem geheel onverwachte verhaal.

— Zowat om elf uur in de avond. Wij wisten, dat zij daar altijd tamelijk vroeg naar bed gaan, zolang zij buiten wonen.

— Daarom dus hebben jullie gezwegen, uit vrees?

— Nergens anders om. U moet me geloven, Maitre, zo is het gegaan. Toen die wond van mij bleef bloeden, griste ik een zakdoek uit de kast, die ik juist doorzocht had en bond die om mijn pols.

— Hadden jullie toen al iets gestolen?

— Voor geen centime. Daar hadden we geen tijd voor gehad. Die Bonard moet iets hebben gehoord of gezien, misschien kwam hij wel toevallig thuis van zijn uitgaansavond. Hij droeg een lichte overjas en een bolhoedje.

— Ik verbaasde mij er al over, dat zijn verdwijning niet gemerkt is, hernam Raffles, maar dat zou natuurlijk veel verklaren. Misschien verwachtte madame de Marigny, dat hij nog wel zou komen, trouwens zij had wel aan andere dingen te denken. Laroche, ik zou je ernstig aanraden, ruitertlijk voor deze zaak uit te komen, want het lijk zal dezer dagen toch gevonden worden.

De jongeman slaakte een diepe zucht en zei toen:

— Misschien is dat ook maar het beste. In elk geval viel hij door zijn eigen mes en ik kon er niets aan doen.

Op dit oogenblik werden er buiten in

de gang verwarde en luide stemmen gehoord; een daarvan klonk boven de andere uit en het was die stem, die het gelaat van Raffles eensklaps hard deed worden en hem een snelle blik door het getraliede vensters in de stalen deur deed werpen.

Hij drukte tegen de deur, trachtte er toen aan te trekken, en dat alles in de wetenschap, dat de deur zoëven door de cipier was afgesloten.

Laroche sloeg hem vol verbazing gade, niets begrijpend van die plotselinge verandering op het gelaat van zijn advocaat.

Maar toen verscheen er eensklaps weer een glimlach op het gezicht van zijn raadsman, die rustig een paar passen achteruit trad en toen zo ging staan, dat hij met zijn rug naar de deur was gewend.

De verwarde stemmen kwamen intussen snel nader en het volgende ogenblik vertoonde zich een opgewonden gelaat voor het getraliede venstertje. Het was een gelaat, dat tot in de minste onderdelen gelek op dat van de advocaat, die zich daarbinnen in de cel bevond.

Het was het gelaat van Maitre Jules Audinard.

— Wel, wat duivel moet dat betekenen? riep de rechtsgelerde opgewonden. Cipier, doe onmiddellijk de deur open.

Dat was nu ongeveer het onverstandigste, wat hij had kunnen bevelen, gelijk hem maar al te spoedig zou blijken.

Want nauwelijks was de sleutel in het slot omgedraaid en de deur op een handbreedte geopend, of Raffles, die daarop niet had durven hopen, draaide zich bliksemsnel om, rukte de deur uit de hand van de verblufte cipier en stond het volgende ogenblik in de gang, temidden van een viertal andere gevangenisbewaarders, die zozeer verrast waren door het zien van die dubbelgangers, dat zij een paar kostbare seconden verloren.

Raffles maakte zich die ten nutte, door de hoofdcipier zó onverwacht een stomp tegen de borst te geven, dat deze achterover viel, deed een tweede over zijn been struikelen, voor de waan wist

wat hem overkwam, en was de gang uit, voor iemand aan een achtervolging had kunnen denken.

Wel klonken er stappen achter hem en hij wist werkelijk niet wat hij moest doen, toen hij een stem hoorde, die hijgend fluisterde:

— Ik ben het. Ik heb de gelegenheid waargenomen.

Het was Laroche. De gevangene had gebruik gemaakt van de algemene verwarring, waarvan hij de oorzaak volstrekt niet begreep en van dat ogenblik af zou hij Raffles volgen als een schaduw, eerst nog twee gangen door, dan een ijzeren trap op, weer door een gang, smal en spaarzaam verlicht, weer een trap af, dwars over een binnenplaats, een geweldige sprong als van een tijger tegen een muur van twee-en-een-halve meter hoogte op, daar overheen, een steeg door, de straat, en een huis binnen, zijn instinct gebod hem, blindelings die wonderlijke man te volgen, die zich had uitgegeven als zijn advocaat, om een reden, die hem nog volkomen duister was, maar die hij spoedig hoopte te doorgronden.

Het huis in kwestie bleek een banketbakkerij te zijn en de twee mannen snelden er als een stormwind doorheen van voor tot achter, kwamen weer op een ruime binnenplaats, nagestaard door een doziën stom verbaasde bakkersknechts en twee winkeljuffrouwen en toen zij weer op straat stonden, konden zij zich veilig weten, want er kwam juist een taxi aanrijden en Raffles, even kalm, alsof hij zo juist zijn eigen huis had verlaten, riep de chauffeur aan, deed Laroche instappen en gelastte de man achter het stuurwiel, naar het begin van de straat te rijden in de wijk de Vaugirard, wierp zich toen met een zucht van verlichting achter in de kussens en zei met een glimlach:

— Waarde Laroche, dat was op het kantje af. Ik maak je mijn compliment over je goede benen en over je slagvaardigheid. Je hebt inderdaad de gelegenheid bij de haren gegrepen.

— Alléén zou ik het nooit gekund hebben, riep Laroche uit, nog hijgend. Maar nu zou ik toch wel graag willen weten,

met wie ik het genoeg heb.

— Mr. Hunter, zei Raffles laconiek. Laroche fronste even zijn wenkbrauwen en bromde:

— Wat vertelt u me nu? Op de man, die mij het leven redde, lijkt u volstrekt niet. Die was rosblond, op het rode af.

— O, dat kan ik ook zijn, als ik dat verkdes, zei Raffles luchtig. Die knevel bijvoorbeeld, een korte ruk, en het mannelijk versiersel was van zijn bovenlip verdwenen.

Laroche uitte een kreet van verbazing, werd beurtelings bleek en rood en stamelde.

— Bij mijn ziel, dat heb ik nog nooit beleefd. Maar nog eens, wie bent u?

— Wil je dan niet dat ik Hunter ben? Nu, laten wij dan zeggen, dat ik John Raffles ben.

Laroche liet een soort van gekreun horen, kromp in elkaar, keek toen met een schuwe blik naar Raffles op, en zei op gedempte toon:

— Dan bent u mijn doodsvijand.

— Heb ik dat getoond, Laroche?

— Het is waar u hebt mij het leven gered, maar toen wist u nog niet wie ik was.

— Ik zou je toch zijn nagesprongen.

— Maar u voert strijd tegen...

— Tegen het geboefte, voltooide Raffles glimlachend de zin. Dat is ongetwijfeld zo, maar ditmaal liet ik mij werkelijk leiden door mijn belangstelling voor je, trouwens, heb ik mij gedragen als een vijand?

De donkere ogen van Laroche begonnen eensklaps te schitteren, hij greep met een snel, hartstochtelijk gebaar de hand van Raffles:

— Dat is waar, hoe kon ik dat vergeten. U had ons bij Commissaris Renard allemaal kunnen verraden, en u hebt gedaan alsof u van niets wist. Maar voor de duivel, wat betekent dit dan allemaal? Waarom speelde u die comédie? Waarom hebt u zich vermomd als mijn advocaat?

— Om van je te vernemen wat ik weten wilde, Laroche. Zie je, ik stel heel veel belang in de moord op de Marigny. Ik heb iets ontdekt dat mij een zeer bijzondere kijk geeft op dat geval. Om

de zaak op te helderen, moest ik eerst heel zeker weten, dat jij en Mirandez de bankier niet vermoord hadden en nu heb ik die zekerheid.

Er verscheen een sluwe uitdrukking op het gelaat van Laroche en deze zel toen grinnikend:

— De kranten maken er ook maar wat van. U moet weten, dat Mirandez en ik hem om tien uur nog gezien hebben, levend en wel.

Raffles wendde zijn doordringende blikken op het bleke, nog bezweette gelaat van de jonge boef en vroeg:

— Wie, de Marigny?

— Ja... hij... Wij stonden toen al op de loer in de buurt van de willa, en er zat iemand in zijn auto, die geparkeerd stond op zij van de weg. Die man... die

meneer... keek van tijd tot tijd op zijn horloge en het leek wel, of hij op iets of iemand wachtte en toen hij om ongeveer tien uur wegreed, wisten wij, dat de lucht zuiver was.

— Zat hij alleen in de auto?

— Ja, helemaal alleen.

— Ben je daar absoluut zeker van?

— O, ja, absoluut zeker.

— Was het druk op die plek?

— Neen, er kwam geen kip voorbij.

— Kreeg je de indruk, dat hij liever niet gezien wilde worden?

— Dat zou ik denken. Hij had zijn lichten tenminste gedoofd. Maar waarom vraagt u me dat allemaal?

— Omdat ik er zulk een groot, zulk een bijzonder groot belang in stel, Laroche.

HOOFDSTUK VI

DE MAN ONDER DE LAMP

Zodra de auto stilstond, opende Raffles het portier en zei:

— Laroche, hier scheiden zich onze wegen. Je zult zo goed zijn om uit te stappen en benen te maken. Je hebt door mij je vrijheid herkregeu, ik wens je toe, dat je ze lang zult behouden, maar ik waag het, daaraan te twifelen.

Enigszins verbluft keek Laroche Raffles aan, maar hij gehoorzaamde toch onmiddellijk en niet zodra stond hij op straat, of Raffles trok het portier dicht, wuifde hem vriendelijk toe en tikte tegen de voorruit.

De chauffeur reed verder, de hele straat uit en daar pas dankte Raffles de man af en zond hem weg.

Hij wachtte nog even, tot de auto uit het gezicht was verdwenen en sloeg toen de weg naar zijn huis in, in diepe gedachten verzonken, wat hem niet belette, om goed acht te slaan op zijn omgeving.

Hij had nog een binnenpretje, om de sonderlinge ontmoeting met de echte Audinard. Brand was wel wat verrast, toen hij Raffles zo gauw terug zag, maar bepaald verschrikt, toen hij het knavel-

tje miste.

— Waar is je snor? vroeg hij ontdaan.

— Veilig in mijn jaszak. Maak je niet ongerust; alles is prachtig gegaan, op een kleine onregelmatigheid na, die echter gelukkig geen onaangename gevolgen heeft gehad.

En in weinige woorden vertelde Raffles, wat er in het Huis van Bewaring geschied was en hoe hij zijn vrijheid alleen maar te danken had aan de echte Audinard, die maar al te spoedig de deur open liet maken.

Brand was onder het verhaal bleek geworden en zei, toen Raffles zweeg, hoofdschuddend:

— Ik geloof, dat het hoog tijd wordt, Edward, dat we naar Londen teruggaan.

— Geloof je, dat het daar zoveel veiliger is voor iemand als ik? vroeg Raffles ironisch. Ik ga hier niet vandaan, vóór deze kostelijke, zeldzame geschiedenis haar beslag heeft gekregen.

— Maar dat is toch al het geval, riep Brand op een toon van wanhoop.

— Voor mij niet. Voor mij begint het spelletje nu pas. En vertel mij nu eens,

Charles, of je gedaan hebt, wat ik je gevraagd heb voor ik wegging, en inlichtingen hebt ingewonnen omtrent wijlen de Marigny.

— Zeker heb ik dat gedaan, maar ik geloof niet, dat ik veel merkwaardigs heb gevonden.

— Alle inlichtingen kunnen van nut zijn. Had de Marigny veel vijanden?

— Nu, dat is duidelijk. Hij was een meedogenloos speculant en moet heel wat slachtoffers hebben gemaakt. En die lieden zullen hem wel allesbehalve vriendelijk gezind zijn geweest.

— Maar had hij misschien een bijzondere vijand, die hem zeer haatte?

— Ja, zo iemand is er wel. Het is algemeen bekend, dat zijn vrouw een vriend had...

— Zo? De naam van die man?

— Raoul Huguet.

— Heb je zijn adres?

— Hier, ik heb het opgeschreven. Rue Caumartin 19. Hij is vrijgezel en rijk, lid van de jockey-club, gezien bij de dames, renstal-bezitter, reserve-officier.

— Mijn hulde voor je ijver.

Raffles trommelde even met zijn vingers op tafel, greep toen de telefoon, sprak enige tijd in het Frans en toen hij het toestel weer weglegde, had zijn gelaat een vreemde uitdrukking.

— Raoul Huguet is in twee dagen niet thuis geweest, zei hij langzaam. Er ligt een briefje van Mevrouw de Marigny op zijn tafel, dat reeds voor eergisteren gepost moet zijn. Ik gaf er heel wat voor, als ik wist wat in dat briefje stond.

Brand sprong van zijn stoel op en riep luid, terwijl zijn ogen fonkelden:

— Dus je denkt, dat Huguet de dader is?

Raffles gaf geen antwoord. Hij keek Brand aan met een vreemde uitdrukking op het gelaat. Pas na enige ogenblikken zei hij langzaam:

— Huguet de dader? Neen, dat geloof ik niet.

— Maar hij schijnt dan toch gevluucht te zijn. De justitie moet dat spoor maar dadelijk volgen.

Nog altijd bleef die vreemde uitdrukking op het gelaat van Raffles, toen hij

antwoorde:

— Ik betwijfel, of men dat spoor wel zou vinden, Charles. Maar laten wij nog even voortgaan; ik ben nog niet klaar met mijn ondervraging. Hoe stonden de zaken van de Marigny, toen hij dit leven verliet?

— Verre van schitterend. Mijn onderzoek heeft aan het licht gebracht, dat die vergadering te Parijs juist belegd was om hem in de gelegenheid te stellen, ophelderingen te geven aangaande zekere handelingen, die hij verricht moet hebben als gedelegeerde van een niet erg betrouwbare vennootschap. Hij heeft dingen gedaan, waartoe hij geen recht had en die hem heel wat moeten hebben opgeleverd. Het blijkt nu, dat hij zich aan die ophelderingen heeft willen onttrekken, want het staat vast, dat hij niet in Parijs is geweest, althans niet op de vergadering is verschenen.

Raffles wilde iets zeggen, toen de deur geopend werd en Henderson zijn goedig gezicht naar binnen stak. Hij had een avondblad in de hand en reikte dit aan Raffles toe met de woorden:

— Ik heb de laatste avondbladen trachten te krijgen, mylord. Hier hebt u « Le Soir ».

— Fijn, dank je wel, James.

Raffles sloeg het blad open, zocht even, las met grote aandacht een kort bericht, bromde iets voor zich heen, wierp de krant neer, zocht in de telefoongids en nam de hoorn op.

Sprekend met een licht Engels accent, zei hij in het Frans:

— Mijnheer de hoofdcommissaris, u spreekt met Professor Tucker, die zoveel aan uw tegemoetkomende houding te danken heeft. Ik lees daar in « Le Soir » dat de begrafenis van het stoffelijk overschot van de Marigny reeds morgenochtend zal plaats hebben, in tegenstelling met wat vroeger besloten is. Behelst dat bericht de waarheid? Ja? Dan verzoek ik u met de meeste nadruk, die begrafenis minstens tot laat in de namiddag op te schorten en nog liever tot de volgende dag. Ik geloof iets te hebben ontdekt, waardoor dat uitstel ook in uw ogen volkomen gerechtvaardigd is.

digd zal blijken te zijn. Natuurlijk, ik zal u heel graag komen bezoeken, als gij dat wenst, maar nogmaals, stop het lijk niet onder de grond, voor er nog minstens vier en twintig uren verlopen zijn. Ik sta er met mijn naam garant voor, dat gij daar geen spijt van zult hebben. Dank u, ik ben overtuigd van uw goede mening te mijnen opzichte.

Langzaam legde Raffles de hoorn weer op de haak, maar Brand riep vol verbazing uit:

— Wil je de begrafenis laten uitstellen? Waarom in 's hemelsnaam?

— Daar heb ik gegronde redenen voor, Charles, zei Raffles op ernstige toon. Ik kan je nu nog onmogelijk alles zeggen, want er ontbreken nog enkele schakels aan de keten en ik zou niet graag willen, naderhand door jou te worden uitgemaakt voor een Sherlock Holmes, die de spanning wel wat al te lang laat voortduren. Evenmin zou ik willen doorgaan voor iemand die zich naderhand blijkt vergist te hebben. Wij zullen thans de inwendige mens maar eens gaan versterken, want ik geloof, dat er vanavond nog wel een en ander te doen is.

Henderson kreeg dadelijk zijn instructies en een ogenblik later was hij al in het kleine keukentje, dat hij met zijn machtig lichaam bijna geheel vulde, bezig, om uit de provisiekast een maaltijd te bereiden, die misschien niet de goedkeuring zou wegdragen van een beroemde hotelkok, maar die het voordeel had, dat het voedzaam eten was en snel genuttigd kon worden.

Ook onder deze maaltijd werd niet veel gesproken. Brand bemerkte wel, dat Raffles al zijn aandacht concentreerde op de moord van Marigny, zonder dat hij evenwel nog kon inzien, wat daar voor merkwaardigs aan kon zijn.

Laroche en Mirandez waren dus onschuldig, tenminste, wanneer de jonge apache in de cel niet gelogen had. Goed. Dan waren er dus andere struikrovers die nog voortvluchtig waren; de politie zou hen zeker vroeg of laat vatten en daarmee zou de zaak, naar het inzicht van Brand afgelopen zijn.

Het was echter duidelijk, dat Raffles

een heel ander spoor volgde. Een geheimzinnig, voor Brand nog geheel verborgen spoor, dat naar onverwachte paden voerde.

En daar hij wist, dat Raffles ongaarne gestoord werd, wanneer hij ingespanssen ergens over nadacht, daarom at Brand zwijgend de lunch, die Henderson hem had voorgezet.

Er werd ook nog koffie opgediend, die Raffles echter niet aanroerde. Hij zat achterover in zijn stoel geleund en tuurde naar de zoldering, een onaangestoken sigaret in de linkerhand, met de rechtervuist gebald op tafel.

Eensklaps vroeg hij:

— Waar woonde die Raoul Huguet ook weer? Zei je niet Rue Caumartin?

— Ja, numero negentien.

— Wij zullen er heengaan, zodra het donker is.

— Naar de woning van Huguet? riep Brand in de grootste verbazing. Wat moeten wij daar in 's hemelsnaam uitvoeren?

— Eens onder zijn brieven snuffelen.

— Dus het is waar, je koestert verdenking tegen hem?

Raffles haalde wat ongeduldig de schouders op en zei:

— Geen verdenking, hoegenaamd. Wat zou het te betekenen hebben, dat een man als hij een paar dagen Parijs verliet? We behoeven alleen maar aan te nemen, dat hij genoeg had van Gabrielle de Marigny.

— Maar dat had hij heel zeker niet, dat staat vast, hernam Brand. Er moet zelfs sprake van zijn geweest, dat zij er samen van door zouden gaan. En die geruchten dateren van de allerlaatste tijd.

— Zo? Nu, ook dat past in mijn redenering, zei Raffles vergenoegd. En nu zou ik maar niet langer zo nieuwsgierig vragen, want misschien krijg je de oplossing over een paar uur al te horen, of te zien.

— Maar men zal ons daar nooit toelaten. Er zal toch wel een bediende in huis zijn?

— Dat is zelfs heel waarschijnlijk en dat hoop ik ook, antwoordde Raffles.

— Steeds maar meer raadselen. Waar-

om hoop je dat?

— Wel, omdat het bewijst, dat het huis goed bewaakt wordt.

— Wie zou er willen binnendringen?

— Ieder, die even nieuwsgierig is als ik, bijvoorbeeld. Die ook wel eens in papieren zou willen snuffelen.

— En denk je, dat die bediende ons zo maar zal toelaten?

— Heel zeker, als ik hem vertel, waarvoor ik kom. Overigens, wij zullen ons vermommen als politiebeamten, dat is in dit geval het gemakkelijkst en ook het veiligst. Laten we maar direct beginnen. Ik wil je wel zeggen, dat ik popel van ongeduld. Ik gevoel mij werkelijk een beetje als de Londense detective, die ik zoëven noemde. En daarenboven, wie weet, hoeveel rijker we van nacht om twaalf uur zijn.

Brand wilde iets zeggen, bedacht zich, trok even met zijn schouders en ging zich toen haastig verkleden, vast besloten, om de zaken nu maar op hun beloop te laten, nu Raffles blijkbaar niets wilde loslaten.

De geheime kast bevatte een groot aantal uniformen en spoedig hadden de twee mannen er daarvan een aangeschoten; wat Henderson betreft, hij zou ook van de partij moeten zijn en zijn hulp als chauffeur was onontbeerlijk. Misschien zou men zich snel uit de voeten moeten maken, zo verzekerde Raffles met een glimlach.

Het kon omstreeks half acht in de avond zijn en het begon reeds te schemeren, toen de beide mannen gereed waren en zeer veel leken op wat zij moesten voorstellen: een inspecteur van politie in gezelschap van een brigadier van de rijwielfbrigade.

Beiden hadden de revolver op zijde, in de lederen holster, want Franse politieagenten zijn bij dergelijke gelegenheden meestal gewapend.

Raffles gaf Henderson op zachte toon zijn instructies, de auto kwam voorrijden, dat wil zeggen op een veilige afstand van het huis, de twee vrienden verlieten dit aan de achterzijde, door « de wildernis », zoals Brand de tuin gedoopt had, bereikten zo goed als ongezien de plek, waar Henderson wachtte

en stapten daar in.

De Rue Caumartin is een tamelijk brede, in een flauwe bocht lopende zijstraat van de grote Boulevard, dicht bij de Madeleine.

Men hoort of ziet er echter niets van de grote drukte, die op nauwelijks vijftig passen afstands voorbij raast en dreunt en stroomt. Integendeel, het is er meestal zeer stil, men vindt er zo goed als geen winkels en alleen maar deftige herenhuizen of gemeubelde, dure appartementen, ten gebruike van gepensioneerde generaals en allen, die daarmee gelijk gesteld worden. Ook hebben vele schatrijke Engelsen daar hun huis, dat dikwijls acht, ja zelfs wel tien maanden van het jaar leeg staat.

Raffles liet de auto op de hoek van de Boulevard Hausmann stoppen.

Alleen liep hij vlug de straat in, om naar de huisnummers te kijken, kwam toen weer terug en zei op zachte toon tot Brand:

— De nummers beginnen bij de Rue Saint Lazare. Het zal daar niet ver vandaan zijn, denk ik. En wij moeten nu wat voorzichtig zijn.

— Waarom voorzichtig? Waarvoor zouden wij ons moeten in acht nemen?

— O, er kunnen ons gevaren genoeg bedreigen. James, ik zal een beroep moeten doen op je bekend geduld, want ik kan niet zeggen, wanneer wij zullen terugkomen. Ik raad je aan, maar ergens te parkeren in de buurt van de Rue St. Lazare. Het kan een half uur duren, maar misschien ook wel vier of vijf uren. Dat is onmogelijk te zeggen.

— Ik zal wachten, mylord, zei de reus eenvoudig.

Raffles knikte hem nog eens toe en liep toen met Brand langzaam de Rue Caumartin verder in.

Numero 19 bleek juist op de hoek van de Rue Joubert te zijn. Het was een fraai, groot huis, dat waarschijnlijk in flats verhuurd werd. Gelijkvloers bevond zich een filiaal van de Crédit Linnais.

Op enige verdiepingen brandde reeds licht in de kamers aan de straat.

Geen enkele voorbijganger liet zich zien.

Het was zeer stil op dat ogenblik van de dag. Verreweg de meeste Parijzenaars zaten op dat ogenblik nog aan tafel.

Op de hoek van de Rue St. Lazare stond een nieuw, groot restaurant, waarvan bijna alle tafeltjes bezet waren.

Raffles en Brand keerden langzaam op hun stappen terug en traden de evenzeer korte Rue du Havre in, om daar even te beraadslagen.

Het was daar tamelijk donker.

Juist in de scherpe bocht, die dit straatje maakte, was een eenvoudig, klein café.

De gordijnen waren niet voor de ramen neergelaten en men kon bijna het gehele zaaltje overzien.

Er zat een twintigtal personen, bij drie of vier aan afzonderlijke tafels te eten.

Plotseling voelde Brand zich tot zijn verwondering tamelijk ruw bij de arm grijpen en opzij trekken, buiten de lichtkring, die het kleine café uitstraalde.

Het was Raffles en hij liet zich door hem meevoeren tot achter in de vrij diepe koetspoort en vroeg toen pas:

— Mag ik weten, wat deze plotselinge ontvoering betekent?

— Kijk eens naar binnen, in dat café. Rechts staat een tafeltje, voor twee personen bestemd. Er zit echter slechts een enkele man aan. Bekijk hem eens goed.

Brand was onwillekeurig onder de indruk geraakt van de vreemde klank in de stem van Raffles en keek naar de aangeduide plaats.

Dicht bij de voet van een fraal gebeeldhouwde trap, die naar andere eetzaalen op de eerste verdieping voerde, was een klein tafeltje geplaatst.

Daar zat een man te eten. Een kelner had juist een bord soep voor hem neergezet.

Op de trapleuning, juist boven het tafeltje, was een elektrische lichter bevestigd, die een zacht, egaal licht uitstraalde over de eenzame eter. De man onder de lamp was krachtig gebouwd met glanzend, donker blond haar, keurig gescheiden in het midden van de schedel en een kortgeknipte, blonde baard. Die

hoofdtoel vormde een eigenaardig, sprekend contrast met zijn donkere ogen en dikke, boven de neus bijna in elkander overgaande, donkere wenkbrauwen.

Brand keek aandachtig naar de aangeduide man, die bedaard zijn soep opepelde en slechts nu en dan het hoofd ophief om even om zich heen te kijken, maar hij wist zeker, dat hij hem nooit te voren had gezien.

Brand hief zijn gelaat vragend op naar dat van Raffles, die een weinig voorover gebogen stond, de kaken vast opeengeklemd, en met die harde, onverbiddelijke uitdrukking in zijn staalgrijze ogen, die Brand had leren vrezen, niet voor zichzelf, maar voor de vijanden van het ogenblik, die door de Grote Avonturier bestreden werden.

Meer dan ooit zag Raffles er uit als een roofdier, als een prachtige tijger, enkele seconden voor hij zich op zijn prooi zal werpen.

Eindelijk schenen zich zijn spieren wat te ontspannen, zijn blikken wendden zich van de man onder de lamp af en zijn stem was een weinig hees, toen hij aan Brand vroeg:

— Weet je, wie die man is, Charles?

— Neen, Edward.

— Je herkent hem dus niet?

— Ik weet zeker, dat ik hem nooit gezien heb.

— Dat pleit voor hem. Maar denk je dan eens een ogenblik dat blonde haar weg en stel er zwart voor in de plaats. Denk ook die blonde baard weg en vervang die door een gladgeschoren, vierkante, koppige kin en een goed onderhouden, gitzwarte knevel. Je zou dan ook de uitstekende jukbeenderen veel beter kunnen onderscheiden, de lange bovenlip...

Brand drukte een hand, die hevig trilde, op de arm van Raffles, als om hem tot zwijgen te noodzaken. Hij bracht zijn gezicht tot vlak bij dat van Raffles en zijn stem was volkomen toonloos, toen hij fluisterde:

— Mijn God... het is... het is...

— Ja, het is Monsieur Jules de Mari-gny.

HOOFDSTUK VII

HET RAADSEL OPGEHELD

Een paar minuten lang was Brand niet in staat, om enig geluid uit te brengen.

Thans had hij het vage, onzekere bewustzijn, reeds gedurende die hele dag te hebben voorgevoeld, wat er ging komen. En toch had die mededeling van Raffles hem schier verdoofd.

Hij tuurde aanhoudend naar die zo rustig wetende man en zelfs, nu hij het bijna zeker wist, twijfelde hij nog steeds of dat werkelijk de bankier kon zijn, die zwaar gebouwde, blonde reus.

Langzaam echter begon een beter doorzicht van het hele geval bij hem door te breken en eindelijk vroeg hij fluisterend:

— Als hij het is, als hij nog leeft, wie was dan de dode man uit de auto?

— Raoul Huguet natuurlijk. Zijn medeminnaar, de man, die hij haatte, om zijn rijkdommen, omdat hij hem zijn vrouw ontroofd had. Daarom die onherkenbare verminking, daarom dat hele, sluw opgezette drama van de overval.

— Maar als je gelijk hebt, wat doet hij dan hier in dit armzalige eethuisje? Waarom heeft hij dan niet dadelijk de vlucht genomen?

— Hij wacht een gunstig ogenblik af, om naar het huis van zijn slachtoffer te gaan. Het motief zal ik je wel niet behoeven te noemen. Het staat voor mij vast, dat hij de ongelukkige met verdraaide hand een brief geschreven heeft, teneinde hem in de bewuste nacht naar een plek te lokken, dicht bij zijn huis, waar hij hem gemakkelijk vanuit een hinderlaag kon neerslaan of met een pistool door het hoofd kon schieten. In zijn auto heeft hij hem toen verder naar de bewuste plek gebracht en daar die hele afgrijselijke comédie op touw gezet. Misschien heeft hij wel gehoopt dat briefje, dat voor hem zeer gevaarlijk kon worden, in de zakken van zijn slachtoffer te vinden, maar ik rekende er half en half op, dat Huguet het niet

bij zich zou hebben gestoken. Dat de moordenaar daar nu zit, goed vermomd, is voor mij het bewijs, dat ik goed gezien heb. Hij wil die brief tot iedere prijs terug hebben.

— Zou hij dat dan niet vroeger geprobeerd hebben?

— Best mogelijk, maar de bediende van Huguet zal natuurlijk niet hebben toegestaan, dat een vreemde zo maar in de papieren van zijn baas kwam snuffelen.

— Het is afschuwelijk, het klinkt bijna ongelooflijk. Het is een dierlijke aanslag geweest, monsterachtig wreed.

— Charles, een man in de omstandigheden en met het karakter van de Marigny let daar niet op. Bedenk, dat hij aan de rand van een afgrond stond. Hij bezat nog veel geld, maar had dat op die bewuste avond stellig moeten cederen aan de andere bankiers, die te Parijs op die avond vruchteloos op hem zaten te wachten. Hij sloeg dus twee vliegen in één klap, door te doen, zoals hij gedaan heeft. Hij kon zich wreken op een doodsvijand en hij redde het overschot van zijn fortuin, wanneer hij het kon doen voorkomen, alsof hij de vermoorde was. Natuurlijk heeft hij hem dadelijk op een stille plek ontkleed en in zijn eigen kleren gestoken.

— Maar hoe durft hij hier blijven? Waarom nam hij niet onmiddellijk de vlucht? Waarom vertrok hij niet dadelijk naar Zuid Amerika of zo?

— Omdat hij eerst heeft willen wachten tot de begrafenis van zijn slachtoffer. Dan pas zou hij volkomen gerust gesteld zijn. Nu zal het je ook wel duidelijk worden, waarom ik de hoofdcommissaris telefonisch verzocht, die begrafenis nog even uit te stellen. Maar nu genoeg gepraat, over een half uur kan hij klaar zijn en voor die tijd moeten wij onze val opstellen. Kom gauw mee.

— En als hij niet komt?

— Hij zal komen. Anders zou zijn

aanwezigheid in dat kleine café'tje in dit afgelegen straatje volkomen onverklaarbaar zijn.

De beide vrienden verlieten tersluiks de diepe koetspoort, bereikten weer de Rue Caumartin, waar Raffles aan het huis no. 19 aanbelde.

De conciërge keek wel verwonderd, bij het zien van de beide geüniformde politiebeambten, maar gaf onmiddellijk de verlangde inlichtingen.

De oude bediende van mijnheer Raoul Huguët bevond zich in de woning. Ook de huishoudster was er. Hij wist zelf niet goed te verklaren, waarom de heer Huguët zonder enig bericht aan zijn bedienden, nu reeds twee dagen niet boven water was gekomen. Zeker, de heren konden natuurlijk naar boven gaan.

Raffles knikte de man eens toe en zei met grote nadruk:

— Luister eens, beste man, je zult de politie en de justitie een grote dienst bewijzen, door je strikt te houden aan wat ik je nu zal opdragen. Naar alle waarschijnlijkheid zal er, voor er een uur verstreken is, misschien reeds veel eerder, hier een goed geklede, zwaar gebouwde heer komen, met glad geborsteld, blond haar en een kort geknipte baard. Welke reden hij ook geeft om de bediende van de heer Huguët te spreken, laat hem doorgaan. Mocht hij proberen, ongemerkt voorbij je loge te sluipen, laat hem dan in de overtuiging, dat je hem werkelijk niet hebt gezien. Je kunt op die wijze helpen, een groot misdadiger te ontmaskeren en de politie zal je daarvoor heel erkentelijk zijn.

De conciërge die zich zeer geveild voelde voor dit vertrouwen, beloofde, dat het aan hem niet zou liggen, of alles zou terecht komen.

Raffles knikte hem glimlachend toe en ging met Brand de trap op, breed en met een dikke loper belegd, die van de grote vestibule naar de overige verdiepingen voerde.

Zij behoefden slechts twee trappen te beklimmen. Huguët had zijn fraaie appartementen op de tweede verdieping van het huis.

Op hun bellen aan de portaaldeur werd deze voorzichtig geopend en een wan-

trouwende stem vroeg:

— Wie is daar?

— Politie, Madame, antwoordde Raffles, en tegelijk duwde hij de deur verder open en trad binnen met Brand op de hielen.

Een klein dametje van een jaar of zestig keek ontdaan tot hen op en vroeg:

— Wat heeft dat te beduiden? Goede hemel, politie? Er is toch niets, met mijnheer Huguët gebeurd?

— Hij is dood, madame, vermoord, antwoordde Raffles zacht.

Met een zwakke kreet, als van een dodelijk gewond vogeltje, gleed het kleine vrouwtje bijna geluidloos langs de muur en bleef bewusteloos liggen.

Juist toen Raffles haar heel voorzichtig oplichtte, ging een deur aan het eind van de gang open en ontdaan kwam een bediende toelopen, die een jaar of vijftig kon zijn en die verschrikt vroeg:

— Wat is er? Wat gebeurt er toch? Goede hemel, politie. En de kleine Madame Lefèbre flauw gevallen? Is er... zou mijn voorgevoel mij niet bedrogen hebben... is er iets met mijnheer gebeurd?

— Hij is vermoord, beste vriend, en zijn moordenaar zal waarschijnlijk binnen een half uur hier komen, zei Raffles op gedempte toon, terwijl hij de dodelijk ontstelde man met zijn lichte last voorbij ging en de nog altijd bewusteloze oude dame neerlegde op een divan in een fraai gemeubeld voorvertrek, waarvan de bediende aanstonds met bevende hand de gordijnen dicht trok.

Hij was blijkbaar geheel ontdaan door hetgeen hij zoëven had gehoord en kwam handenwringend op Raffles toe, terwijl hij zei:

— Ik begrijp er niets van, mijnheer, niets. Wat zegt gij toch? Mijn meester is gedood en zijn moordenaar zou zich wagen hier te komen? Als dat zo is, dan zal ik hem met mijn eigen oude handen de strot dichtknippen.

Maar Raffles zei, hem bij de schouders vattend:

— Niets van dat alles hoor. Dat is jouw taak niet. Integendeel je moet je zo rustig mogelijk houden, daarvoor

alleen kun je helpen, de tragische dood van je meester te wreken. Gevoel je je in staat te doen, waartoe ik je opdracht geef?

— Jawel, mijnheer, antwoordde de man nu op vaste toon. Gij hebt gelijk. Zeg mij maar, wat ik doen moet, en ik zal u gehoorzamen.

— Voorlopig heb je niets anders te doen, dan mij naar de werkkamer van mijnheer Huguët te brengen. Lig daar zijn correspondentie?

— Een paar brieven, mijnheer. Ik weet, dat er een bij is van... van...

— Van Madame de Marigny? vroeg Raffles op zachte toon.

De bediende knikte zwijschend.

— Kun je je herinneren, of er eergisteren, misschien een dag eerder, een brief is gekomen, die je meester aanleiding gaf, diezelfde avond naar Chaumes te gaan?

De bediende dacht even na en gaf toen ten antwoord:

— Er is een brief gekomen, mijnheer, dat weet ik en mijnheer zei mij, een half uur later ongeveer, dat hij niet thuis zou komen dineren, zoals hij eerst voornemens was geweest, en misschien laat terug kwam.

— Weet je waar die brief is?

— Neen, mijnheer.

— Is er een geheim vak in de schrijftafel van mijnheer Huguët?

— Dat geloof ik wel, wilt gij mij volgen?

— Aanstonds. Maar blijf bij mij, ik zal later je getuigenis nodig hebben.

Het tweetal begaf zich naar een ander vertrek, terwijl Brand zijn zorgen wijdde aan de bewusteloze huishoudster.

Met de bediende naast zich, trad Raffles een fraai gemeubelde grote werkkamer binnen. Op de tafel in het midden lagen enige brieven. Raffles nam er een van op, waarvan het adres geschreven was door een fijne vrouwenhand.

— Geloof je, dat dit de brief is van Madame de Marigny?

— Ja, dat is haar schrift, antwoordde de man zacht.

Zonder zich een ogenblik te beden-

ken, scheurde Raffles de enveloppe open en las:

Liefste,

Hij gaat vanavond naar Parijs en komt niet terug voor morgen. Kom. Je Gabriëlle.

Raffles liet de bediende het briefje zien, legde het weer op tafel en liep even heen en weer. De brief was niet open gemaakt, Huguët had dat kattelietje dus ook niet gelezen en was naar het huis te Chaumes gegaan om een andere reden, zeer waarschijnlijk op uitnodiging van de Marigny, die zich altijd als zijn vriend had voorgedaan. De Marigny had natuurlijk niet geweten, dat zijn vrouw dadelijk zou schrijven, anders was zijn eigen briefje overbodig geweest. En dat briefje moest hier ergens zijn, anders zou de moordenaar zich zeker niet aan gevaar blootstellen, om het weer in zijn bezit te krijgen.

Hij ging dus, na een paar minuten te hebben nagedacht, naar het bureau, onderzocht het zorgvuldig en vond na enige tijd inderdaad in een der zijvakken een smalle, geheime bergplaats, die een paar brieven bleek te bevatten. Hij las deze vlug door en er kwam een harde uitdrukking op zijn gelaat, toen hij de laatste tenslotte aan de bediende toestak, die nu halfslud las:

Beste Huguët,

Het is absoluut noodzakelijk, dat ik je vanavond om een uur of tien spreek. Het is een zaak van groot belang, dus laat mij niet in de steek. Je moet mij helpen in een erkwestie, waarbij ik je hulp dringend nodig heb en strikt geheim moet blijven. Zeg dus vooral aan niemand iets van mijn verzoek en kom om tien uur bij het oude paviljoen achter in het park. Daar kunnen wij rustig spreken.

Marigny.

De laatste schakel was gevonden; de keten was gesloten.

De bediende, die nog niets van de zaak begreep, keek Raffles verwezen aan en wilde iets vragen, maar de gevaarwaande inspecteur hief de hand op en

zei vlug:

— Neen, vraag nu niets, je zult later wel horen. Nu moet er gehandeld worden. Hij kan elk ogenblik komen. Breng de huishoudster naar haar kamer en zeg, dat zij daar moet blijven. Kunnen wij ons hier ergens verbergen?

— Mij dunkt, daar, achter de portières voor die doorgang naar de rookkamer. Zij reiken tot aan de grond, zoals gij ziet.

— Vlug dan; hij kan nu ieder ogenblik hier zijn. Bang?

— Nu niet meer, mijnheer.

Een ogenblik later was het oude dametje naar haar kamer gebracht en nauwelijks was de bediende weer teruggekeerd, of er werd gebeld.

Raffles en Brand slopen onmiddellijk door het grote vertrek op de doorgang toe en vatten post achter de portières.

Deze konden nauwelijks weer stiihanger, of de tussendeur werd geopend en door een kleine kier, zagen zij hoe de oude bediende, die op zijn hoede scheen te zijn, de blonde reus binnenliet, de man van onder de lamp in het café.

Deze liep dadelijk door tot aan de middentafel, als iemand, die vaak in dit vertrek is geweest en de twee toeschouwers zagen heel goed aan de uitdrukking van zijn gezicht en het valse licht in zijn ogen, wat hij van plan was. Zij zagen ook, wat de bediende van zijn plaats onmogelijk kon zien: hoe de bezoeker uit de zak van zijn overjas een korte ploertendoder nam en die stevig vastgreep.

Maar nog voor de man één woord had kunnen zeggen, sloeg Raffles de portière terzijde en zei, zijn revolver tot schieten gereed:

— Geef het maar op, Marigny. Je spel is uit. Leg dat ding neer, of bij de hemel, je bent er geweest.

De man wankelde, waar hij stond, zo onverhoeds en overrompend was de overval geweest. Hij was lijkbleek geworden en stotterde iets onverstaanbaars. Raffles was met twee stappen bij hem, drukte hem de revolver tussen de ribben en gaf zodoende Brand gelegenheid, hem handig een paar stalen boeien aan te doen.

— Het spijt me, dat ik je moet aanraken, hondsvot, maar ik denk, dat je zakken wel goed gespekt zullen zijn, want je stond op het punt te vluchten, nietwaar? zei Raffles.

Hij stak de hand in de binnenzak van de jas, die de Marigny droeg en haalde er een grote, vol gepropte portefeuille uit, die vlug naar zijn eigen zak verhuisde. De bediende keek verbaasd toe, nog altijd niet volkomen begrijpend, wat er gebeurde.

Terwijl de Marigny, verpletterd door de onverwachte slag, zich zwaar op een stoel liet neervallen, nam Raffles de compromitterende brieven bijeen, schreef een kort briefje aan de commissaris van politie van de wijk, deed alles bij elkaar in een couvert, adresseerde het en gaf het aan de bediende met de woorden:

— Breng dit onmiddellijk naar het dichtst bijzijnde posthuis. Het is geen vijf minuten lopen hier vandaan. Ik heb om mannen gevraagd, die hem zullen wegvoeren. Vertel eens, men kan deze kamers immers ook langs de dienstgang verlaten?

— Zeker, mijnheer. Die deur daar, antwoordde de bediende en verdween met het briefje.

Raffles en Brand daalden de diensttrap af en stonden een ogenblik later op straat.

* * *

— En nu mag je mij een domoor vinden, Edward, maar nu zou ik toch graag eens van je willen weten, hoe je voor het eerst op het denkbeeld kwam, dat de Marigny die afschuwelijke comédie op touw heeft gezet en zichzelf voor de vermoorde man heeft uitgegeven, zei Brand, zodra de beide vrienden weer veilig in het huis achter « de wildernis » waren teruggekeerd.

— Ik geloof, aldus Raffles, dat mijn wantrouwen voor het eerst werd gewekt, toen ik vernam van de slechte staat van de Marigny's financiën. Dat zou natuurlijk niet voldoende zijn geweest, daartoe was nog heel wat meer nodig. Ik vond het echter dadelijk vreemd, dat de auto blijkbaar uit de richting van Chaumes was gekomen,

alvorens de noodlottige botsing plaats had. De Marigny was blijkbaar niet naar Parijs geweest, hij was dus die conferentie met de geldmannen, die hem het vuur na aan de schenen wilden leggen, uit de weg gegaan, en dat natuurlijk met het doel, het geld voor zichzelf te houden. Nu trof het mij onmiddellijk, dat gewone struikrovers toch zeker niet om elf uur in de avond zulk een aanslag zouden beramen. Op dat vroege uur liepen zij immers gevaar, dat een automobilist met geen twee francs op zak tegen hun draad zou aanbotsen.

— Wat ontdekte je nog meer?

— De manier, waarop de auto verbrijzeld werd, Charles. Je merkte natuurlijk evengoed als ik op, dat het achterste gedeelte vernield was, niet het voorste, zoals men toch zou hebben kunnen verwachten. Dat kwam, omdat de staaldraad wat al te taai was geweest, niet brak, maar de auto met grote kracht weer terugwierp, zodat de wagen met het achterstel tegen een boom botste, omsloeg en verbrijzeld werd.

— Maar de draad was wel degelijk gebroken, riep Brand uit. Wij hebben immers de beide einden op het politiebureau gezien.

— Niet doorgebroken, Charles, maar doorgezaagd, of beter gezegd: doorgesneden door middel van een krachtige kniptang. De afzonderlijke draden waren glad doorgesneden. De moordenaar had het een beetje te mooi willen doen. Dan die ring. Kun je je die nog herinneren?

— Zeker. De ring was bij de stukken van overtuiging.

— Precies; de Marigny bedacht natuurlijk, dat alles zijn identiteit moest uitwijzen. Daarom schoof hij zijn eigen zegelring aan de vinger van het slachtoffer. De politie heeft verklaard, dat die ring heel gemakkelijk van de vinger afging en ik vroeg mij dus af, waarom de rovers dit kostbare, zo gemakkelijk te verwijderen sieraad niet als goede buit hadden verklaard. Daar kwam nog bij de afschuwelijke, bijna onnatuurlijke verminking van het gelaat. Ik wist, dat de Marigny en Huguet hetzelfde zwarte haar en beiden een knevel hadden. Huguet mag dan een beetje groter zijn geweest, maar het scheelde zeker geen centimeter. Marigny moet dan ook met een ijzeren staaf of iets dergelijks zijn slachtoffer zo vreselijk hebben toegetakeld. Maar wat de deur dicht deed, dat was het lijk zelve.

Het gelaat droeg tal van wonden, maar een daarvan trok onmiddellijk mijn aandacht: het was een klein, cirkelvormig gat vlak boven het oor, ter zijde van het hoofd en bijna geheel door het haar bedekt. Daar is stellig de kogel binnengedrongen, die de rampzalige Huguet doodde. Gewone struikrovers zouden dat natuurlijk niet gedaan hebben, want er was volstrekt geen reden voor. Ik voegde een en ander bijeen, Charles, en toen nu ook nog bleek, dat Huguet twee dagen afwezig was geweest, toen kon ik niet langer twijfelen. En je ziet, dat de uitkomst mij in het gelijk heeft gesteld. De schurk zal nu zijn verdiende straf wel ondergaan.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

LAZY JIM

